

Engelommens Blad

15. Mai 1902.
No. 10. 13. Aarg.

INDHOLD

	Side		Side
Den første Paastemorgen (Billede) - - -	229	Selvbeherstelse - - - - -	236
Hvad Verden ser paa - - - - -	230	Den nyttigste Mand i New York - - -	238
Korset. (Digt af Pastor E. R. Solberg) -	230	De to Brødre - - - - -	240
Kristi profetiske Gjerning. (Af Biskop F. C. Heuch) - - - - -	230	The Christian Man and other Men. (By Henry Macfarland) - - - - -	244
Bintjekor. (Digt af Jonas Dahl) - - -	231	Prudence Winterburn. (By Sarah Deudney) - - - - -	244
Sangen som en Magt i Ungdomsarbeidet. (Af Ida Welhaven) - - - - -	231	The Old Testament on Dancing - - -	246
Dødsterningen. (Af Mart Twain) - - -	233	Up in a Tree for Fifteen Hours - - -	247

Fast Eiendom.

En liden eller stor Sum anbragt i Canada-Land er bedre end Guldminder og Olje-Brønde i Kansas.

Eller vil du ha Homestead i Canada, saa er der intet, som er til Ginder for dette.

Vil du ha nærmere Underretning om Landet, saa skriv til

CANADA LAND & COLONIZATION CO.,

424 Endicott Bldg., St. Paul, Minn.

Eller

B. B. HAUGAN,

FERGUS FALLS, MINNESOTA.

Forhaabninger

Er en Bog paa 250 Sider, indeholder 8 udvalgte Fortællinger, alle interessante, spændende og med dybe Tanker. De er virkelige Perler og vil læses med særdeles Interesse, især af Ungdommen.

Indhold:

Fra Fæstkontoret, af Cornelia Venetjow; — De to Søskende, af Anna Øye; — Egean Decello; — Den unge Moders Elskelskab; — Modretrokket, af Ernst Evers; — Egetræs og Ephemorer, af Ernst Evers; — Paaste, af Ernst Evers; — Prestens Sanna.

Bogen koster i Omslag 35 Cents. Indbunden i Cloth 45 Cents.

Ungdommens Ven,

283 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

Sangbogen,

Femte Oplag; med Musik; 272 Sider. Firstemmig udsat for blandet Kor. 375 aandelige Sange or Kor, Menigheder, Søndagskoler, Ungdoms- Mission- og Kvindeforeninger og Hjemmet. 3 4 Pragt-Udgaver.

3 smukt Shirtingsbind \$1.25
Læst-Udgaven i Shirtingsbind 25c
Læst-Udgaven med Landstads Salmebog, Skindbind eller Chagrin. .90c og \$1.25
3 Partier stor Rabat til Sangtor etc.

Sangbogens Expedition,

3227 Nicollet Avenue, Minneapolis, Minn.
Skriv til Geo. J. Reimstedt.

"1900" Familie- Vaskemaskine frit.

Lib. Arbejde og Udgifter ved Vask af Tøjet halverede.

Ingen mere Krumbøjning, Gnidning eller Røgning af Tøjet.

"1900" Familie-Vaskeren

Sendes frit uden Deposittum eller Forudbetaling af nogen Art. Fragt betalt. paa 30 Dages Prøve. Det er uden al Tvivl den mest arbejdsbesparende Maskine, der er opfundet for Familiebrug. **Fuldstændig nyt Princip.** Den er simpel-

heden selv. Der er ingen Hjul, Stovle, Gænger, Krumbøjning eller indviklet Maskineri. Det løber paa **Sticke Rullesejer**, hvorved den bliver afsluttet den mest letløbende Vaskemaskine i Markedet. Den udtræver ingen Stykke. Et Barn kan trække den.

Ingen mere Bøjning over Vassebaljen, Gnidning, Røgning af Tøjet. Parnt Vand og Søbe er alt, hvad der behøves. Den vil vaske en stor Mængde Tøj, uden Gensyn til, hvor smudsig det er, fuldstændig rent i 5 Minutter. Kan umuligt skabe selv det mest farte Tøj. Skriv straks efter Katalog og fuldstændige Oplysninger til

"1900" WASHER CO.,

25 Henry Street Binghamton, N. Y.

Analosta, Wis., 4. Jan. 1901.

The "1900" Washer Co., Binghamton, N. Y.
Mine Herrer! Vaskemaskinen naede frem i god Stand. Hvad kan jeg sige for at udtrykke min Tilfredshed med den? Det er i Sandhed en Vaskemaskine og udretter netop, hvad De jagde. Jeg har ikke set mit Vassebræt, siden jeg begyndte at bruge Maskinen. Vi er Familie paa 5 Medlemmer, og da jeg havde en 3 Ugers Vaskning, var den uuaabelig stor. Jeg fik den helt besørget i 3 Timer og jeg har aldrig haft smukkere Tøj. Det saa godt ud, og jeg er meget nøjeseende. Jeg simpeltthen fulgte Anvisningen og behøvede ikke at vaske et Stykke om. En Bekjendt af mig fik en Maskine samme Uge, og hendes unge Søu gjorde hele Vassen. Jeg er Dem i Sandhed Takfuldig fordi det blev muligt for mig at faa en af Deres Maskiner. Jeg havde ikke engang mine Sønder i Vandet. Jeg kan ikke anbefale den for stærkt. Deres forbudne

Mrs. J. M. Wilson.

St. Paul, Minn., 2. Nov. 1899.

The "1900" Washer Co., Binghamton, N. Y.
Mine Herrer! Vaskemaskinen er her og har gjenne-gaaet den første Prøve til alle Medlemmendes Beundring. Vor Vassekone, som arbejder i St. Paul, var helt betaget af den. "Den gjer smudsigt Tøj retere, end jeg gjorde det for 2 Uger siden," sagde hun. Jeg kan ikke se retere, end at jeg selv kommer til at overtage Agenturet, da to af vore nærmeste Naboer prøver at overtale deres Mænd til at anskaffe den. Vi har maattet udsaae Maskinen en Gang og har lovet den til en anden næste Uge. Min Hustru siger, at hun maa have anskaffet en af Deres 11 Inch. bedste Rullesejer Vaskemaskiner, hvorfor jeg har vedlagt en Check paa Chicopee National Bank af Springfield, Mass.

Deres hengjagne
H. Watson Cooper.

Keincaid, Kan., 30. Jan. 1901.

The "1900" Washer Co., Binghamton, N. Y.
Mine Herrer! Vedlagt følger en Ordre for \$10 som fuld Betaling for "1900" Vaskemaskine. Vi finder, at Vaskemaskinen udretter alt, hvad De lovede, og jeg kan med Sandhed sige, at jeg er meget tilfreds med den. Deres ærbødige

Walter Sarnes.

En god Ven er verd en Fødselsdags-Present. En fin Haartønde, lavet af dit eget Haar, vil blive en Gave, som modtages med stor Velbehag. Send et 2-Cent Frimærke for Brøser og Briser af 10 Slags Haartønder, 6 Brystnaaler, 1 Ring og to Blomster. Send efter Brøser straks, saa De kan indsende Deres Ordre tilde.

Mrs. G. E. Anderson,
1415 7th Str. S., Minneapolis, Minn.

H. O. JUVE,

Den eneste norske Marmorhugger i Minneapolis, som eier eget Værksted.

Handler med amerikansk og italiensk

Marmor og Granit Monumenter, Gravstene, Tablets, Posts, Etc., Etc.

Vi har ogsaa paa Lager den bekjendte RØD WISCONSIN GRANIT, den fineste og mest solide Granit som findes.

Ordres fra Landet ekspederes prompt med største Nøiagtighed. Skriv efter Priser.

714 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

....A fully guaranteed....

Imperial Bicycle

For only

\$20.00.

We offer a fully guaranteed 1902 "Imperial" Bicycle, fitted with Morgan & Wright or Hartford tires, for only \$20

This is a good reliable wheel in every way. We have sold it for six years and know there is none better made for the money.

Send \$1.00 (One Dollar) with the order, the rest to be paid C. O. D.

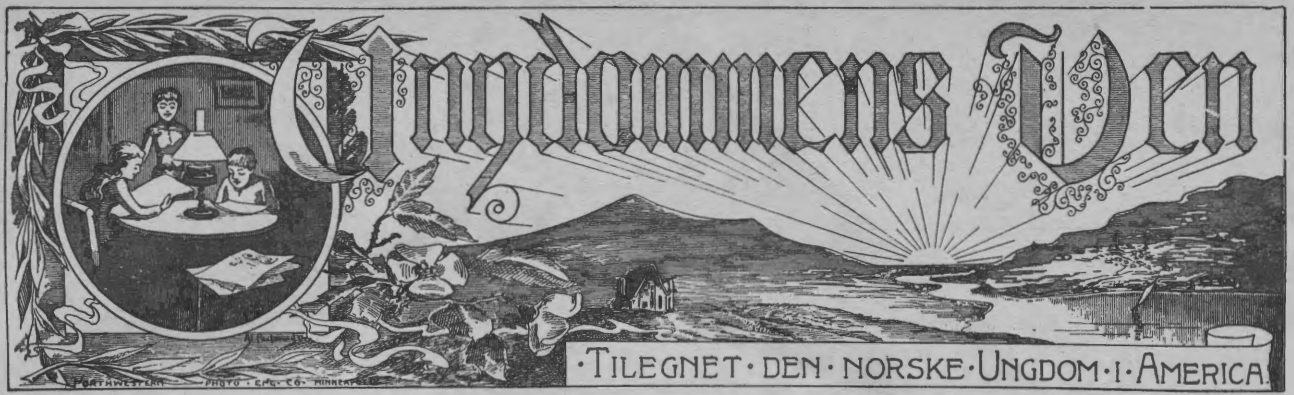
OTTO ROOD,

417-419 Central Ave.,

MINNEAPOLIS, - - MINN.

Dodge

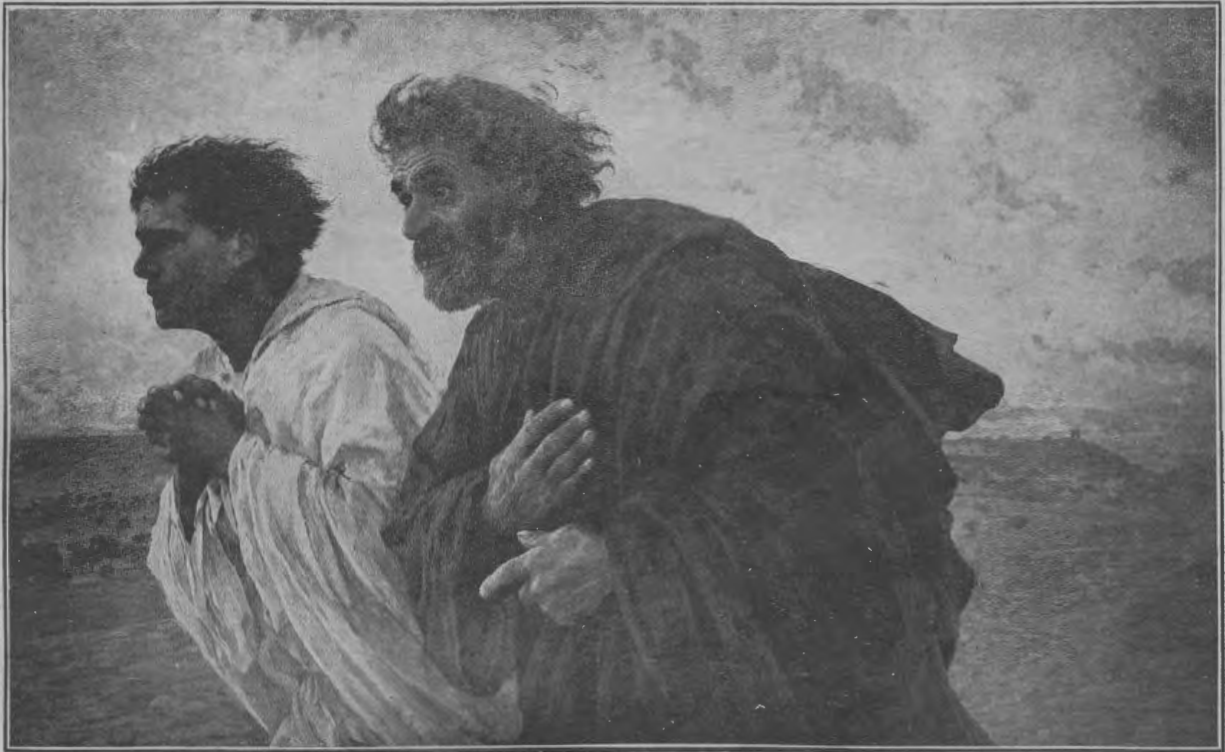
Photographer. Ground Floor Studio.
1819 Riverside Ave.
Minneapolis, - - Minn.

No. 10.

Minneapolis, Minn., 15de Mai 1902.

13. Aarg.

Den første Paaslemorgen.
(Efter Bernands bekjendte Valeri.)

Hvad Verden ser paa.

Verden bryr sig svært lidet om, hvad de kristne siger og bekjender, men er svært interesseret i, hvad de kristne gjør og hvorledes de kristne lever. Verden læser ikke stort i Bibelen, men den læser meget flittig de kristnes Liv, og det har den for en Del Ret til; thi de kristne bekjender jo, at de er overgangne fra Mørket til Lyset, fra Døden til Livet. Om nu Verden vender sin Opmerksomhed fra de kristnes Bekjendelse til deres Liv, saa maa ingen forundres derover. Hvis nu Livet ikke stemmer overens med Bekjendelsen, da virker Bekjendelsen bare ondt. Holder den kristne sine Løfter, betaler han sin Gjæld om han er istand dertil, er han ærlig og fuldt paalidelig i Forretninger, giver han til barmhjertige Siemed med glad Hjerte, er han søm og varsom med de svage, er han høifindet mod Fiender, er han ren i Tale, er han i Korthed en Efterfølger af den Herre Kristus? Nu er det vel saa, at den bedste kristen er svag og støder an i mange Ting, og ingen ved bedre derom og er mere bedrøvet derover end den kristne selv, men negtes kan det ikke, at altfor mange bekjendere er slurbne i sit Liv, er tankeløse og ligegyldige, og gir Verden stor Ret i sin Dom. Dette undskylder naturligvis ikke Verden i dens gudløse Liv. Enhver af os bør være en kristen, fordi det er Guds Vilje, og fordi det er det eneste rette, enten de bekjendende lever et godt eller daarligt Liv. Det vil ikke nytte nogen paa den store Dag at sige til Gud: „Jeg kom ikke til at tro paa Kristus, fordi der var saamange Skyldere paa det Sted jeg levede.“ Dersom vi er overbevist om, at vi bør bli kristne, saa maa daarligt Kristnens liv omkring os ikke hindre os derfra, og heller ikke hindre os fra at leve et Liv, der svarer til Bekjendelsen. Skjønt altsaa Verden ingen Undskyldning har for sit Liv, saa ved vi alle saa inderlig vel, at de kristnes Vidnesbyrd vilde ha langt mere Vægt, om der bag Vidnesbyrdet stod et Liv, der vidnede klart og overbevisende om, at Kristendommen bærer Magten i sig til at gjøre Livet sterkt, rent og skjønt. Hvis de kristne kom mere ihu, at Verden læser deres Liv, og dømmes Kristendommens Værd ud fra de kristnes Liv, vilde man bli langt mere forsigtig og varsom i Tale og Handling.

Korset.

Af Pastor C. R. Solberg, Vermillion, S. D.

(Mel.: „Høit fra det himmelske Høie.“)

Haster til Golgatha Høien,
 Syndig og slet som du er;
 Skynd dig og stans ei paa Veien,
 Fristaden findes kun der.

Med ifra Korset der rinder
 Frelserens hellige Blod,
 Daglig dit Hjerte der finder
 Soningens rensende Flod.

Med ifra Korset der linder
 Naades og Kjærligheds Røst,
 Frelse fra Synd han tilbyder,
 Synder, o, er det ei Trøst?

Naar du til Korset dig klynger,
 Klager for Kristus din Sag,
 Da blir du fri alt, som tynger;
 Salige Fabnetag!

Slip ikke Korset i Livet,
 Ellers saa tabe du maa;
 Korset til Seier er givet,
 Kun det i Kampen kan staa.

Slip ikke Korset i Døden,
 Himmelenes Stige det er,
 Bort ifra Synden og Nøden
 Op til din Gud det dig lær.

Korset, ja Korset det kjære,
 Det vil vi sabne i Tro,
 Der ved dets Fod vil vi være,
 Der vil vi bygge og bo.

Korset vi aldrig vil slippe!
 Høit over brusende Sø
 Rager nok Golgathas Klippe;
 Der vil vi leve og dø.

Kristi profetiske Gjerning.

Af Biskop J. C. Geuch.

Naar en troende Forkyndelse og Teologi i længere Tid ubestridt har hersket, saaledes som hos os, og naar derefter Rationalismen trækker op i Sindene, da kommer den ikke braat. Tværtom; de, som indvarsler den „nye Tid“, er selv som Regel saa indforlivede i det gamle, at de nødig vil bryde med det. De fører selv ofte en haard Kamp for at bevare det religiøse Liv i sine Hjerter; eller de har fra Barnsben af Pietet for den gamle Tro. De vil derfor ikke være ved, ja, de ved ikke engang selv, at de med sine Tvil og sine nye Teorier lægger Haand paa selve den kristne Tro. De siger saaledes, at de ikke vil Troen til-lids, men kun den fortrækkede Teologi. De benægter heller ikke Forsoningen, men kun den anselmske Fremstilling af samme, som rører vor Tid. Man vil i det hele, at Prædiken og Tro skal stemme med Tidens Mand. Den store Frelsesgjerning skal ikke fornægtes, men bare ligge pent i Baggrunden, medens Læren om Moralens og om Guds Faderkjærlighed samt om det evige Haab skal træfkes frem.

Under søger man nu, hvor de moderne Overgangs-Teologer fører os hen, saa ser man, at de afbækker og overflødiggjør Guds store Frelsesgjerning, fortynder og

udblander den kristne Tro, mistjender baade Syndens og Naadens Kraft, og at det hele kun er Bagstræv henimod en Rationalisme, som vil tro paa Faderen og undvære Sønnen, og hvis teologiske Usandhed og praktiske Elendighed, Videnskab og Livserfaring forlængst har godtgjort.

Gumbugen viser sig straks, naar Spørgsmaalet om Kristi profetiske Gjerning skal besvares. Den moderne Overgangs-Teologi indrømmer nemlig Jesu Profeti kun et Indhold og en Betydning saadan, at et gudbeaandet Menneske meget godt kunde gjøre det samme. Men dette vil de ikke aabent være ved. De paastaar, at de hylber Kirkens Tro paa Jesus som Guds enbaarne Søn, men dette stemmer ikke med deres Tendens til at bortforklare Underet og tækkes Lidsaanden. Thi dette med Jesus som Guds enbaarne Søn og hans virkelige haandgribende Frelsesgjerning, er netop Undernes Under, som maa troes eller forkastes, men aldrig kan beskrives. Deres Paastand om at tro, stemmer derfor ikke med deres Væres Væsen. Mange halvtroende Teologer driver et skammeligt Spil, idet de bortforklarer Begrebet „Gud“, saa at de faar det til at passe ogsaa paa en Skabning, og da kan man jo let bortforklare Underet om den lidende, fristede og korsfæstede Frelser.

Ingen tror, at Gud blev Menneske, hvis der ikke var andet at udrette herude, end hvad en velbegabet Mand kunde greie. Men der var mere.

At gjenoprette den syndefaldne Slegt, at gjenoprette og sone al Synd, som er begaaet fra Libernes Begyndelse til nu, og som vil fortsættes til Dommедag, er noget kolossalt og overmenneskeligt. Og for hver ombendt Synder trænges der ikke en større eller mindre Reparation af Sjælskaden, men et helt nyt Hjerte. At skabe troende, formaar ingen Mand. Kun Verdensfrelseren kan det.

Pintsekor.

Nu Klokkerne timer til Pintse,
Dg Blokker og Græsstraar de glinse,
Guds Løfter om Liv skal vi sande,
Thi Solhjet luer om Lande.

Guds Mairegn gjør Markerne myge
Dg blinker paa Blomsterne blyge,
Mens Naaden med Regnstrømme kvæger
Alt Hjertelivs Rødder og Tæger.

Murikler og Liljer sin Ange
Forener med helliges Sange;
Den Ande, fra Himlen de drage,
De giver i Takke tilbage.

All Verden af Bellugten fyldes,
De helliges Goveder gylbes,
Mens Pintsevind suser i Grene,
Dg Manden gjør Hjertesne rene.

O Jesu, du Dalenes Lilje,
Hvis Fæste var Faderens Lilje,
Din Mand i min Lilje lad flyde,
Saa Liljer min Stengel kan flyde.

Jonas Dahl.

Sangen som en Magt i Ungdomsarbeidet.

Jda Welhaven, Kristiania.

Vi ved alle, og de fleste af os har vel personlig erfaret det, hvilken Betydning Sangen har, fra tidligt Barnealder, som Udtryk for Hjertets inderligste Følelser. — Hjemmets og særlig Moderens Paavirkning sætter her dybe Spor, lægger Grundvolden med Hensyn til videre Udvikling i alle begyndende Evner og Muligheder. Dette gjælder naturligvis al Sang, men mit Emne idag gjælder særlig religiøs Sang, hvor berettiget og ønskelig end al god og ædel Sang er i Arbeidet for at løfte vor Ungdom. Ogsaa her gjælder det, at Guds Mand giver os den rette Tone til forskjellig Tid og Sted.

Om Sangens Betydning i Barneaar har Folkeskolelærer Corneliusen i „Forældre og Børn“ skrevet et udmærket Stykke, som meget har glædet mig. Han siger her: „Vor religiøse Literatur fremviser en beklagelig Fattigdom paa Salmer og Sange for Børn,“ og jeg vil tilføje vor Ungdom. — Vel ved jeg, at Rationaliteten altid giver Sangen sit Præg, og at Bemøden, Moltonen, giver naturligt Udtryk for vort Folks musikalske Følelse, men deraf følger ikke, at Glæden saa sjelden finder Udtryk i Lov og Takkesang, og om det forsøges, da oftest saa tungt og slæbende, at det virker nedstemmende.

Den freidige, begejstrende Lov- og Takkesang burde opøfkes fra spædest Barndom, bli en umistelig Del af Barnets Ledelse til Gud i Hjem og Skole. Hvor Sangen ikke bryder frem som en religiøs Trang, blir der et uerstatteligt Savn i alt Ungdomsarbeide. Stjøn, ren Sang virker overalt forædlende, opløstende, begejstrende, vel nogenstunde mer end blandt Ungdommen, kanske dog allermeist blandt de elendigste, jeg tænker f. Eks. paa Gademøderne i London i de usleste Strøg, hvor jeg selv har funget med og erfaret Sangens vidunderlige Indflydelse paa Samfundets Udskud. Særlig mindes jeg en Søndag Morgen, medens jeg boede i Miss Macphersons „Some of Industry“, at flere unge Mænd og Kvinder samledes for at holde en Gudstjeneste under en Fjernbanebro i „East End“. Et lidet Harmonium blev baaret derhen, flere havde Violiner med, og der blev funget en deilig, gribende Sang: „Den, som kommer til mig, vil jeg ingenlunde kaste ud.“ Tonerne drog en altid tætere Skare omkring os af uslykkelige Stakler, en velsignet Forberedelse til det Guds Ord, som skulde tales.

Sangen til Guds Ære samler, glæder og værner mod meget ondt, og jo mer den elskes og dyrkes, desto mer vil den virke til Velsignelse.

Hvorledes arbeides der med Sangen i vore Forenin-

ger, og har vi fuld Forstaaelse af dens vidtrækkende Betydning? Efter min Erfaring, og jeg tror desværre ogsaa efter mange andres, staar vi her meget langt tilbage i vort kjære Fædreland, og medens det er Dagens Løsen, at vi først og fremst maa stræbe at vinde Ungdommen til Guds Riges Sag, tænkes der forholdsvis lidt paa, hvilken Magt religiøs Sang kunde og burde være, og hvad vi mister ved ei at dyrke bedre denne Guds herlige Gave.

Men selv om vi faar bedre Midler end vi har, maa der dog først og fremst en beaandet Ledelse til, forat Sangen kan bli en virkelig Magt i vore Foreninger. — Teksten maa læres, helst udenad, forklæres, lægges paa Hjertet som et Vidnesbyrd for den enkelte. — Alle bør opdrages til at reise sig, naar der synges, forberedt paa at falde ind sammen. Udtalen maa udvikles smukt og tydelig, saa Teksten kan opfattes af forbigaaende, naar Vinduer staar aabne. Der maa aldrig synges flerstemmig, før man kan Sangen enstemmig. Man maa altid kjæmpe for at naa det højeste Maal, at synge for Gud og til hans Ære, derved vil de unge bedst opmuntres til Arbejde og udvikles til rette Sangere, Missionærer, hvis Toner baade i Sorg og Glæde kan bli et underbart Mittel til at smelte Hjertes, stille Uro og jage syndige Tanker bort. — Jeg hørte engang i London i et Barnehus for jødiske Børn et deiligt Kor af saadanne smaa Missionærer. Bestyrerinden, hvis Fader var en varm Jødemissionær, og som fra sin tidligste Barndom havde ønsket at samle saadanne fattige smaa i et Hjem, elskede dette Arbejde og fortalte den deilige, opmærksomme Barnefars, at det var hun, naar de sang for Gud, at han vilde høre paa dem; hvis de kun sang for de fremmede Damer, vilde Gud bede Englene synge til sine guldne Harper og slet ikke bryde sig om Smaa børnenes Sang. Jeg har sjelden været mere grebet end ved at høre dette Barnefars jublende Lovsang.

Hvorfor er Sangen saa slet i vore Kirker, hvorfor synger saa faa af de unge med, og hvorfor venter vi for-gjæves paa Bedring? Vi har dog saa mange kristelige Foreninger for Ungdom i vor By, og vi burde styrkes og glædes ved herlig, opløstende Sang som et naturligt Udtryk for Hjertelivet, hvor kristne mødes i større og mindre Forsamlinger. — Hidtil er det kun naar et indøvet Kor møder op, at Sangen virker som en Magt, skal der synges en Salme eller aandelig Sang af en hel Forsamling, har man hyderst saa saadanne at gribe til, som ofte slet ikke passer til Anledningen, og der savnes ogsaa derfor Varme og Begeistring i Foredrag og Tone.

Skal vi ikke erkjende dette og arbejde for at faa Sangen løftet i Højsædet, at faa løst de mange bundne Stemmer og bruge den Magt, som Gud selv har givet os i Kampen for hans Rige. — Som Regel er det let at samle Ungdommen til Sang, men som jeg før har sagt, den rette, beaandede Ledelse maa til, først da vil den rette Stemning og Gjenklang mærkes, f. Eks. efter et Fore-

drag, hvor netop den Sang straks intoneres, som giver Svar paa Tiltale.

Jeg har elsket religiøs Sang fra Barndommen af. I en lang Arrække deltaget i Kor for Kirkemusik og i 14 Aar ledet Sangen i et Barnehus og tildels ogsaa i Ungdomsforeninger og har forsøgt at praktisere lidt af det, jeg her har talt om. Tilfulde kjender jeg de mange Banskkeligheder, men har ogsaa seet, at de kan overvindes, naar kun Forstaaelsen er vaagnet, og den rette Kjærlighed til Sangen er Drivkraften i Arbejdet. Jeg vil slutte med min Faders Digt:

„Sangens Væld.“

Den bedste Skjænk, mig Himlen gav
 I Livets Foraarsstund,
 Er Sangens Væld, der stiger af
 Mit Hjertes dybe Grund,
 Dets Toner følger jagte med,
 Saa langt jeg færdes kan,
 I alt, hvad Tanken hæves ved,
 Er Sangen slaet an.

Blev Sangen end i Tankens Svøb
 Indsluttet i mit Bryst,
 Og var den som en Rildes Løb,
 Der rinder skjult og lyst, —
 Den skulde i sit stille Hjem
 Bevare Hjertets Baar
 Saa frisk som Engens Blomsterbrem,
 Hvorunder Rilden gaar.

Og stiger Sangens Væld og Klang
 Og gaar i aaben Strøm,
 Det søger dog igjen sin Gang
 I Ensomhedens Drøm
 Og iler fra en lummer Luft
 Og fra en larmfuld Dag —
 Og stiger op i Dug og Duft
 Med stille Velbehag.

En Indier hørte en hvid Mands kritiske Bemærkninger om Midtjærhed i kristelig Henseende. Da sa han:

„Jeg ved ikke, om jeg er for varm, men jeg tror dog, at det er bedre Kjødlen koger over, end at den slet ikke koger.“

*

Ved Slutningen af et Møde kom en ældre Mand hen til Prædikanten, trykte hans Haand og taffet ham saa meget for hans Prædiken.

„Den gjorde mig saa inderlig godt idag,“ sa han.

„Ja, det faar vi jo se med Tiden,“ svarte Prædikanten.

*

Mange Ting synes utaalelige — ikke fordi de er haarde, men fordi vi er blødagtige.

Dödsterningen.*)

Af Mark Twain.

Det var paa Oliver Cromwells Tid. Hr. Mayfair var den yngste Oberst i Englands Arme, han havde saa vidt passeret de tredive. Men trods sin Ungdom var han en gammel Soldat, brun og krigs vant; han havde begyndt sin militære Løbebane, bare sytten Aar gammel, havde kæmpet i mange Slag og ved sin Tapperhed havde han Skridt for Skridt bundet ikke bare sin høie militære Stilling, men ogsaa sine Landsmænds Beundring. Men nu var der faldt en Skygge over hans Lykke og Fremgang.

Det var en Vinteraften, udenfor Storm og Mørke, indendørs en melankolsk Stilhed. Obersten og hans unge Husfru havde talt det, som de vilde, om sin Sorg, de havde læst et Kapitel i Bibelen og bedet sin Aftenbøn, og nu havde de ikke noget andet at gjøre end at sidde Gaand i Gaand og stirre paa Jlden, tænke og vente. De skulde ikke behøve at vente længe, det vidste de, og Husfruen gyste ved den forfærdelige Tanke.

De havde et Barn — Abby — syv Aar gammelt, deres alt her i Verden. Nu vilde nok den lille Pige straks komme for at faa og give sit Godnatkys. Derfor sagde Obersten til sin Husfru:

„Lør væk Taarerne nu og lad os se lykkelige ud, for hendes Skyld. Lad os for et Øieblik glemme, hvad der forestaar.“

„Ja, lad os det! Jeg vil lukke min Sorg inde i mit Hjerte, som — saa synes det mig — er færdigt til at bryde.“

„Og saa vil vi tage imod det, som venter os, og bære det med Taalmodighed, overbevist om at hvad han gjør, det gjør han af Kjærlighed, og fordi han ser, at det er til bort bedste.“

„Ja, hans Vilje ste! Sid jeg bare kunde sige det ikke alene med min Mund, men ogsaa med mit Hjerte.“

„Hys! Nu kommer hun!“

En yndig liden Pige med de deiligste Krøller og iført sin Natkjole kom ind ad Døren og sprang bort til sin Fader, som trykkede hende til sit Bryst og kyskede hende en, to, tre Gange.

„Men, Papa, du maa da ikke kysse mig saa voldsomt, du ødelægger jo mine Krøller.“

„Na, jeg mente ikke at gjøre det; men du vil nok tilgive mig, min lille Skat.“

„Naturligvis, Papa. Men er du ikke bedrøvet? Du er vist virkelig bedrøvet, rigtig ordentlig bedrøvet, er du ikke?“

„Du faar dømme selv, Abby,“ svarede han og dækkede sit Ansigt med Hænderne og lod, som han hulkede.

*) En rørende Tildragelse, som omtales i Carlyles „Oliver Cromwells Taler og Breve“ ligger til Grund for denne Fortælling.

Da Barnet saa det, begyndte ogsaa hun at hulke og sagde:

„Na, græd ikke, Papa; kjære, snille dig, gjør det ikke.“

Saa fik hun hans Hænder bort fra Ansigtet og saa hans Øine.

„Na, du stygge Papa,“ raabte hun, „du græder jo ikke. Du bare narrer mig! Nu vil Abby gaa til Mama, fordi du ikke er snil mod mig.“

„Nei, nu skal du blive hos mig,“ sagde Faderen og slog Armene om hende; „Papa var styg nu, jeg indrømmer det — der, lad mig nu kysse dine Taarer bort — og jeg beder Abby om Forladelse og vil underkaste mig den Straf, som Abby bestemmer; je, nu er Taarerne kysset bort, ikke en eneste Krølle er i Uorden — og hvad Abby befaler —“

Han fik ikke sagt mere. Paa et Øieblik var Barnets Ansigt klart som før, hun klappede sin Papa paa kinden og nævnte den Straf, hun ilagde ham. „En Historie! En Historie!“

Hys!

Forældrene blev pludselig aldeles stille og lyttede. Var det ikke Godtrin? De kom nærmere og nærmere, hørtes tydeligere og tydeligere. De gik forbi! Forældrene aandede lettere, og Faderen sagde: „En Historie? En morsom en?“

„Nei, Papa, en uhyggelig en!“

Obersten vilde endelig fortælle en morsom Historie, men Barnet holdt paa sit, hun vilde have en uhyggelig, og da han havde sagt, at hun kunde diktere ham Straffen, vilde han som god Soldat ikke trække sig tilbage.

„Papa, vi kan ikke altid høre morsomme Historier; min Barne pige siger, at Folk ikke har det morsomt bestandig. Er ikke det sandt, Papa? Hun siger det ialfald.“

Moderen sukede og begyndte atter at tænke paa deres sørgelige Skjæbne. Faderen svarede mildt:

„Jo, det er sandt, min kjære. Der er meget ondt og leit her i Verden; det er sørgeligt, at det er saa, men det er sandt.“

„Ja, fortæl os sli en sørgelig Historie da, Papa, en Historie, som gjør, at vi kommer til at gyste og føle det, som om det var os, den gjaldt. Saa faar du sætte dig hid, Mama, og holde en af mine Hænder, saa at jeg ikke bliver ræd, om Papa skulde fortælle noget, som er altfor uhyggeligt. Nu kan du begynde, Papa.“

„Der var engang tre Oberster —“

„Oberster — dem kjender jeg. Du er ogsaa Oberst, Papa; men gaa videre.“

„Engang havde de under et Slag gjort Brud paa Disciplinen —“

Det kunde tydelig sees paa Barnet, at hun ikke forstod, hvad Faderen mente med disse Ord, derfor spurgte hun:

„Er det noget godt, som man spiser, det, Papa?“

„Nei, noget ganske andet, min kjære. Det vil sige

det samme som, at de overtraadte de Regler, som de havde faaet."

"Er det noget —?"

"Nei, det kan heller ikke spises. Under et Slag fik de Befaling til at foranstalte et Skinangreb paa en sterkt Stilling for at faa Fienden bort og give Republikens Tropper Anledning til at trække sig tilbage; men i sin Begeistring foranstaltede de ikke et Skinangreb, men et virkeligt, tog Stillingen med Storm og vandt en fuldstændig Seir. Den kommanderende General maatte vistnok rose deres Tapperhed, men var alligevel forbitret, fordi de ikke havde rettet sig efter den givne Ordre og befalede, at de skulde sendes til London og stilles for Krigsret."

"Var det den store General Cromwell, Papa?"

"Ja, Barnet mit."

"Na, ham har jeg seet, Papa! Naar han rider forbi vort Hus paa sin store Hest med alle Soldaterne, da ser han saa — ja, jeg ved ikke netop, hvad jeg vil sige — jo, han ser ikke svært fornsiet ud, og det er klart, at Folk er ræd for ham; men jeg er ikke ræd for ham, fordi han ikke ser sliq paa mig som paa de andre."

"O, du lille Prætmager! Nok er det, Obersterne kom som Sanger til London, hvor de imidlertid fik Lov til at besøge sin Familie for at sige den Farvel."

Uds!

De lyttede. Godtrin, som imidlertid ogsaa denne Gang gik forbi. Moderen skulde sit Hoved bag Mandens Ryg, for at den lille Pige ikke skulde se, hvor bleg hun var.

"De kom imorges."

Barnet stirrede paa Faderen.

"Men, Papa, er det en sand Historie, du fortæller?"

"Ja, min kjære."

"Saa meget bedre! Fortsæt, Papa! Men, Mama! Kjære Mama, hvorfor græder du?"

"Na, bryd dig ikke om det, jeg tænkte bare paa Officerernes stakkels Familier."

"Men græd ikke, Mama; Enden bliver nok god, skal du se; i Historier ender det altid godt. Fortsæt nu, Papa, med at fortælle om, hvor godt de siden fik det; saa vil Mama ikke græde mere. Nu maa du høre, Mama."

"Først blev de imidlertid bragt til Tower."

"Jeg ved, hvor Tower er, Papa. Vi kan se det herfra. Men gaa videre, snille Papa."

"Jeg fortæller saa fort, som jeg kan, Barnet mit. I Tower blev de stilet for Krigsretten, som efter en Times Forløb fandt dem skyldige og dømte dem til at sthydes."

"Til at sthydes, Papa?"

"Ja."

"Na, hvor sthygt! Men, kjære Mama, nu græder du igjen. Gjør ikke det, Mama! Du skal nok se, at vi snart faar høre noget hyggeligere. Skynd dig, Papa, for Mamas Skyld. Du fortæller ikke fort nok."

"Nei, jeg gjør vist ikke det; men det kommer vist af, at jeg maa tænke mig om, skjønner du."

"Men det maa du ikke gjøre; du maa fortælle rigtig fort."

"Ja, ja, da. De tre Oberster —"

"Kjender du dem, Papa?"

"Ja, Barnet mit."

"Gid, jeg kjendte dem. Jeg liker Oberster. Tror du, de vilde lade mig faa Lov til at kysse dem?"

Det var med noget udtalt Stemme, Obersten svarede:

"En af dem vil gjerne kysse dig, mit Barn. Se der, kys mig for ham."

"Og her, Papa, skal du faa to til for de andre. Jeg tror nok, de vilde give mig Lov til at kysse dem; thi jeg vilde sige, at Papa er Oberst, at han er en tapper Soldat, og at han vilde have gjort akkurat det samme, at det ikke kan være galt det, som de har gjort, hvad Folk end siger, og at de derfor ikke behøver at skamme sig. Tror du ikke, at jeg fik Lov til at kysse dem da, Papa?"

"Jo, det kan du være sikker paa, min kjære Abby."

"Men Mama, Mama! Du maa ikke. Han kommer snart til noget, som er hyggeligere. Gaa videre, Papa!"

"Saa gik nogle af Krigsrettens Medlemmer til General Cromwell og sagde, at Obersterne havde gjort sin Pligt — thi det var deres Pligt, skjønner du — og bad om at to af dem maatte benaades, og bare den ene sthydes. Det vilde være nok at stille et Eksempel, mente de. Men Cromwell svarede dem, at naar de havde gjort sin Pligt og dømt Obersterne til Døden, saa skulde de ikke prøve paa at faa ham væk fra den Pligt, som nu paalaa ham, nemlig at sørge for at fuldbyrde Dommen. Dertil svarede de, at de kun bad ham om at gjøre det, som de selv vilde have gjort, hvis de havde været i hans Sted og havde Ret til at benaade. Det slog ham! Han tænkte sig om, bad dem derpaa vente, hvorpaa han gik ind i sit Værelse for at tale med Gud om Sagen. Da han kom tilbage, sagde han: „De skal kaste Lod, paa den Maade skal det afgjøres, hvem der skal sthydes, og hvem der skal leve.“

"Gjorde de det, Papa? Gjorde de? Hvem skal dø, Papa? Na, den stakkels Mand."

"Nei, de negtede at gaa ind paa den Plan."

"Negtede de, Papa?"

"Ja."

"Hvorfor?"

"De sagde, at den, som traf Dødsloddet, vilde dømme sig selv til Døden, og at det vilde være en Slags Selvmord. Siden de var kristne og derfor vilde rette sig efter sin Bibel, kunde de ikke berøbe sig selv Livet. Denne Befæd sendte de tilbage og erklærede, at de var færdige til at modtage sin Dom."

"Hvad betyder det, Papa?"

"At — at de vil blive studdt alle tre."

Uds!

Vinden? Nei. Tramp — tramp — tramp.

"I Lordgeneralens Navn befaler vi, at Døren aabnes!"

„Na, Papa, er det Soldaterne? Jeg lifer Soldater. Lad mig faa Lov til at aabne Døren for dem, Papa.“

Hun hoppede ned og sprang bort til Døren, aabnede den og raabte: „Kom ind! Kom ind! Her er de, Papa! Grenaderer! Jeg kjender Grenadererne!“

Afdelingen marscherede ind og stillede sig op; dens Officer hilste, den dømtede Oberst besvarede Gilsenen. Hans Hustru stod ved hans Side bleg som et Lig; men uden noget andet Tegns paa den Smerte, som hendes Hjerte var faa fuldt af. Det lille Barn stod og spekulerede paa, hvad dette skulde betyde.

En hjertelig Omfavnelse, saa lyder Kommandoordet: „Til Tower! Fremad Marsch!“ Obersten marscherer fra sit Hjem med militære Skridt, Afdelingen følger efter, og Døren lukkes.

„O, Mama, endte det alligevel ikke pent! Jeg sagde dig jo, det vilde ende pent. Nu gaar de til Tower, og han vil se dem! Han — og da bliver de fri!“

„Kom i mine Arme, du søde, uskyldige Bæsen.“

*

Den følgende Morgen kunde den stakkels Moder ikke forlade sin Seng. Læger og Sygepleierster stod om hendes Leie, hvistede sig imellem og rystede nu og da paa Hovedet. Abby fik ikke Lov til at komme ind til Moderen; hun var ude og morede sig. Klædt i sin Winterdragt gik den lille ud og legte paa Gaden; da begyndte hun at tænke paa, hvor rart, ja uretfærdigt det var, at hendes Papa skulde være i Tower, naar hendes Mama var saa yng. Hun maatte rette paa den Ting, syntes hun, helst med det samme.

En Time senere blev Krigsrettens Medlemmer kaldt ind til Lordgeneralen. Han stod der streng og opreist, med Hænderne hvilende paa Bordet og erklærede, at han var færdig til at høre, hvad de havde at meddele.

Deres Ordfører tog da Ordet: „Vi har indstændig anmodet dem om at opgive sin Vægning, vi har hønsaldt dem; men de er standhaftige. De vil ikke kaste Lod. De er villige til at dø, men ikke til at gjøre noget, som strider mod deres religiøse Tro.“

Cromwells Ansigt blev mørkt, men han sagde intet. Han blev staaende en Stund i Tanker, derpaa erklærede han: „De skal ikke dø allesammen; der skal kastes Lod for dem. Send Bud efter dem, stil dem op i dette Værelse, stil dem op ved Siden af hverandre med Ansigterne mod Væggen og med Hænderne overkors paa Ryggen. Giv mig saa Meddelelse, naar de er her.“

Da han var bleven alene, satte han sig og gav en af sine Tjenere følgende Befaling: „Gaa og bring mig det første lille Barn, som du træffer.“

Tjeneren kom saavidt udenfor Døren, før han vendte tilbage med — Abby, hvis Klæder var næsten ganske hvide af Sne. Hun gik lige bort til Statsoverhovedet, den skrækindjagende Mand, ved Lyden af hans Navn Jordens Fyrster skjalb, fløb op paa hans Fang og sagde:

„Jeg kjender dig. Du er Lordgeneralen. Jeg har seet dig. Jeg har seet dig, naar du har gaaet forbi bort Hus. Allesammen var ræd, men jeg var ikke ræd dig, fordi du ikke saa stygt paa mig. Du huffer mig vist. Gjør du ikke? Jeg havde min røde Raabe paa mig. Huffer du ikke den?“

Et Smil lagde sig over Cromwells strenge Ansigt, og han begyndte at kjæmpe med Svaret:

„Na, lad mig se — jeg —“

„Jeg stod lige ved Huset — mit Hus — skjønner du. Huffer du mig ikke endnu. Jeg har ikke glemt dig.“

„Desværre — men nu skal jeg aldrig mere glemme dig, du kjære Barn, det kan du være sikker paa. Du faar tilgive mig, at jeg ikke huffedede dig, og være min gode Ven, nu og altid.“

„Ja, det vil jeg, skjönt jeg ikke kan forstaa, hvordan du kunde glemme mig; du maa have let for at glemme; ja, det har forresten jeg ogsaa undertiden; jeg vil tilgive dig uden videre, da jeg tror, at du vil være snil og gjøre det, som er rigtigt — men du maa sætte mig paa Fanget dit, sliq som Papa gjør det.“

„Du skal faa sidde, akkurat som du ønsker det, min lille nye Ven, som altid skal vedblive at være min Ven — ikke sandt? Du minder mig om min egen lille Pige nu er hun ikke liden mere — men hun var yndig og sød, akkurat som du. Og hun havde dit Bæsen, din inderlige Tillid til Ven og fremmed, det som gjør, at man maa stille sig i dens Tjeneste, som har denne vidunderlige Egenskab. Hun pleiede at ligge i mine Arme, akkurat som du gjør det nu, og forjage mine Bekymringer og gibe mit Hjerte Fred, vi var Kamerater, jevnlige og fortrolige. Det er længe siden hine deilige Dage, men du har bragt dem tilbage igjen; modtag derfor en træet Mandts Betsignelse, du lille Bæsen.“

„Var du svært, svært glad i din lille Pige?“

„Ja, og det vil du nok forstaa, naar jeg siger dig, at hun kommanderede, og jeg adlød hendes Befalinger.“

„Du er vist snil! Vil du give mig et Kys?“

„Ja, med største Fornøielse; jeg vil endog opfatte det som en Gæde at kysse dig. Se der har du en for dig, og der — der er en for hende. Du had mig om et Kys. Du kunde have befalet mig at kysse dig; thi du repræsenterer hende, og naar du befaler, maa jeg adlyde.“

Barnet klappede i Hænderne af Fryd; saa fik hun høre noget, som nærmede sig, det var tydeligvis en Flok Militære, som kom marscherende.

„Det er Soldater! Soldater, Lordgeneral. Abby vil gjerne se dem.“

„Ja, det skal du, min kjære; men vent lidt, jeg har et Gjern, som du maa udføre.“

En Officer traadte ind, bukkede dybt og sagde: „De er kommet, deres Gøthed,“ hvorpaa han atter bukkede og trak sig tilbage.

Nationens Overhoved gav Abby tre smaa Bokster-

ninger, to hvide og en rød — den Oberst, som fik den røde, skulde skydes.

„Nei, hvor pen den røde er! Er den til mig?“ spurgte Barnet.

„Nei, min kjære, alle tre er til andre. Løft paa Kanten af det Tæppe der, som skjuler en aaben Dør. Gaa ind ad den, og du vil faa se tre Mænd staa i en Række, med Ryggen mod dig og med Hænderne paa Ryggen — sig — hver med den ene Haand aaben som en Kop. I hver af disse aabne Hænder skal du lægge en af disse Terninger og saa komme tilbage til mig.

Abby forsvandt bag Tæppet, og Cromwell blev siddende alene.

„Jeg er ganske sikker paa, at denne gode Tanke blev sendt mig fra ham, som altid er rede til at hjælpe dem, der er i Nød og søger hans Hjælp,“ sagde han til sig selv. „Han ved, hvorledes det bør gaa, og har sendt denne søde lille Pige for at fuldbyrde sin Vilje. En anden kunde tage fejl, men ikke han. Hans Veie er vidunderlige og vise — Hvilobet være hans hellige Navn!“

Den lille Pige lod Tæppet falde bag sig og blev et Øieblik staaende og betragte den Scene, som mødte hendes Øine. Der stod Soldaterne og der de dømt. Bludselig gik der som en Solstraale over hendes Ansigt, og hun sagde til sig selv: „Men den ene af dem er jo Papa! Jeg kjender ham, skjønt han staar med Ryggen mod mig. Han skal faa den peneste.“ Saa trippede hun frem og lagde Terningerne i de aabne Hænder, derpaa kigede hun under Faderens Arm, saa ham op i Ansigtet og sagde:

„Papa! Papa! Se, hvad du har faaet! Jeg gav dig den peneste!“

Han betragtede den skjæbnesvangre Gave, sank derpaa i Knæ og trykkede sin uskyldige lille Bøddel til sit Bryst. Soldaterne, Officererne og nogle andre Tilstedeværende blev staaende et Øieblik aldeles som lammede ved denne storflagne Tragedie; men saa hyltes alles Øine, og de begyndte at græde, baade de civile og de militære. Sligt maatte jo røre den haardeste. Saa blev der dyb og ærbødig Stilhed, hvorpaa en af Officererne traadte frem, berørte Fjængens Skulder og sagde mildt:

„Det gjør mig ondt, min Herre, men min Pligt befaler.“

„Befaler hvad?“ spurgte Barnet.

„Jeg maa føre ham bort. Jeg er saa bedrøvet.“

„Føre ham bort? Hvorhen?“

„Til — til — Gud — hjælpe mig! — til en anden Del af Fæstningen.“

„Nei, det skal De ikke. Min Mama er syg, og nu vil jeg tage ham med mig hjem.“ Med disse Ord lagde hun Armen om Faderens Hals og sagde: „Nu er Abby færdig, Papa, kom — saa gaar vi.“

„Mit stakkels Barn — jeg kan ikke. Jeg maa gaa med dem.“

Barnet saa sig om og spekulerede. Saa løb hun lige

bort til Officeren, trampede i Gulvet med sin lille Fod og raabte:

„Jeg sagde jo, at Mama var syg, hørte du da ikke det? Lad ham gaa nu — du skal —“

„O, stakkels Barn, Gud gibe, jeg kunde; men jeg maa tage ham bort. — Giv Ngt, Soldater! Fald ind! Paa Nfjel Gevær!“

Abby forsvandt som et Lyn, men kom lige saa fort tilbage, trækkende Cromwell efter sig. Ved dette Syn rettede alle sig i Veiret, Officererne hilsende, og Soldaterne præsenterede Gevær.

„Stop dem, min Herre! Min Mama er syg og trænger Papa, det fortalte jeg dem; men det vilde de ikke rette sig efter, og nu tager de ham bort.“

Cromwell blev staaende aldeles lamslaaet.

„Din Papa, Barnet mit! Er han din Papa?“

„Ja, det er han naturligvis. Tror du, jeg vilde give nogen anden end ham den røde Terning?“

Det var som noget blev siddende fast i den mægtige Cromwells Hals; endelig sagde han:

„Na, Gud hjælpe mig. Ved Satans elendige List har jeg gjort det grusomste, noget Menneſte kunde gjøre, og nu er der ingen Raad, ingen Udvei! Hvad kan jeg vel gjøre?“

Fortvilet og utaalmodig raabte Abby: „Du kan jo befale dem, at de skal slippe ham!“ Saa begyndte hun at hulke. „Sig dem, at de skal gjøre det! Du sagde jo, at jeg skulde befale, og naar jeg første Gang befaler noget, adlyder du ikke.“

Den gamle Mands Ansigt lysnede, og han lagde sin Haand paa den lille Tyrans Hoved og sagde: „Gud være lovet, fordi han sendte dig, mit Barn, for at hindre mig i at udføre denne stygge Gjerning! O, du vidunderlige Barn, hvilket Redskab du har været i Guds Haand! Officer, adlyd hendes Befaling. Obersten er benaadet, giv ham tilbage til Friheden!“

Selvbeherfskelse.

Karakteren kan betragtes for Summen af alle en Persons Baner. Den er Mosaik saa indviklet i sine Sammensætninger, at det er vanskeligt at stille et enkelt Træk ud fra alle de andre og undersøge det, efter som de alle er mere eller mindre nøie forbundne med og afhængige af hverandre. Digesaa vanskeligt er det at afgjøre, hvilke Karaktertræk der er de vigtigste. For den enkeltes Bedkommende ved vi dog, at netop de Karaktertræk, der trænger mest til Udvikling, er mindst fremtrædende hos Individet; dette gjælder i hvert Tilfælde jevnt udviklede Personligheder, thi Karakteren ligner en Rjæde: det svageste Led betinger dens Styrke.

Selvbeherfskelse er Karakterens Grundlag, og den er visfelig af den allerstørste Betydning for en ligelig udviklet Karakter; thi uden Selvbeherfskelse staar Menneſket paa samme Trin som Dyrene. Den er et vigtigt

Grundlag, eftersom mange andre Egenheder for en stor Del er afhængige af den. Som et Eksempel kan anføres, at selv det mest sandfærdige og lydige Barn er udsat for at afvige fra Sandhedens og Lydhedens Stier, naar det beherskes af ukontrolleret Videnskab eller Frygt.

Selvbeherkselse kan ogsaa være en vel uddannet Vilje. Den bestaar i Evnen til at undertkue eller tøjle saadanne Tilbøieligheder, Tilskyndelser og Tendenser, som kan opkomme enten ved ydre Indflydelser eller ved ens egen indre Attraa. Med Selvbeherkselse mener vi ikke alene, at man er istand til at holde sin Sindsstemning og sin Appetit i Tømme, men at man skal være i Besiddelse af et af Sambittigheden og Forstanden ledet Herredømme over alle sine flette Træk og Tilbøieligheder.

Selvbeherkselse maa udvikles lig andre Dyder.

Selvbeherkselse er ikke et medfødt Instinkt, men en Egenhed, der ved forstandig Øvelse maa udvikles og kultiveres paa samme Maade som Lydhed og Sandhed, af hvilken Grund Sagen for en stor Del kommer til at ligge i Forældrenes og Lærernes Hænder. Og denne Sandhed bringer os atter Ansigt til Ansigt med det overvældende store Ansvar, der paahviler Forældrene, og vi har stor Grund til at stanse og spørge: „Hvo er hertil dygtig?“ — Visse ikke den Kvinde, der bilder sig ind, at blot det at blive Moder bringer hende al den Naade og Kundskab, som Børneopdragelsen kræver, eller som mener, at Moderkjerlighed umiddelbart medfører Modersviddom og fuld Forstaaelse af, hvad et Barn behøver, saa at hun allerede er fuldt ud skiftet til at opdrage sine Børn og derfor ikke behøver nogen særskilt Forberedelse og Uddannelse for at blive skiftet til det Sverv, Gud har givet hende.

Man skalde synes, at enhver Moder, som faar Børn, maatte indse, at Herren har gjort hende til sin Medarbejder i det store Verk at udvikle og uddanne Karakterer, ikke alene for Tid, men ogsaa for Eviighed, og at hun kun kan blive skiftet til at udføre det hende anbefoede Sverv ved at leve i det inderligste Samfund med Gud og med største Omhyggelighed granske og skue ind i Børnernes Natur og Behov. Vi maa have det klart for os, at vi maa granske, at vi altid maa lære, og at der er noget for os at gjøre. Vi har ikke Ret til at forblive i Uvidenhed angaaende de bedste og rette Veie, naar Gud har givet os Forstand, Tid og Styrke.

Hvorledes den kan udvikles.

Da nu Selvbeherkselse ikke er medfødt, kan det Spørgsmaal opstaa: Hvor tidligt er det muligt at opnaa den, og hvorledes kan den bedst udvikles? — Den tidligste Barndom er ikke for tidligt at paabegynde Udviklingen i denne Retning; hvorvidt den vil opnaaes før eller senere kan være afhængigt af Barnets individuelle Eiendommeligheder og af den Grad af Udvikling, det faar. „Det er vanskeligt at forandre en stor Flod i dens Løb; men at

forandre den lilles er let.“ Selv et Barn paa nogle faa Maaneder er i Stand til at udvise en betydelig Grad af Selvbeherkselse. Barnets Omgivelser har Indflydelse for eller imod Selvbeherkselse endog i den allertidligste Alder. Dige fra Begyndelsen kan Barnet merke, om der er Fred eller Ufred i Luften, og det vil i Almindelighed faa et fredeligt eller et umedgjørligt Sindelag i Overensstemmelse dermed. Dersom Moderen er vranten og stadig skjælder; dersom der er Trætte og Uoverensstemmelse blandt dets Søskende; dersom højrøstede, brede Stemmer er den Lyd, der som oftest høres, og brede Blikke med arrige Ansigtstudtryk det, som dets Øine i Almindelighed ser — hvorledes skal da den lille kunne være sin Sjæl i Taalmodighed blandt saadanne Omgivelser? Selv hos ældre Personer ser man ofte, at den enes Sindsstemning reflekteres i en andens ligesom Ansigtet i et Speil. Hvor meget mere vil ikke et lidet Barn, der er saa let modtageligt for Indtryk, blive paavirket af Omgivelserne. Vi er tilbøielige til at tænke, at Omgivelserne nok kan have Indflydelse paa et ældre Barn, men hvad det nyfødte Barn ser og hører betragtes altfor ofte som en Sag af meget ringe Betydning. Dette er imidlertid ingenlunde Tilfældet; thi førend Barnet er et halvt Aar gammelt, vil alt, hvad der foregaar omkring det — de Stemmer, der kommer for dets Øren, deres Opsørg, som omgaaes det — altsammen gjør et varigt Indtryk og give Karakteren dens Omrids, selv om det endnu ikke forstaaer, hvad der bliver sagt. Den Fredens og Renhedens Luftning, som findes i et velordnet Hjem, og deres stadige Eksempel paa Selvbeherkselse, som omgaaes Barnet og pleier det, er de to allervigtigste Faktorer i Grundlæggelsen af Selvbeherkselse i Barndommen.

Alf alle de store Lektier, som vi ønsker, at vore Børn skal lære, er der ikke en eneste, som vi ikke selv maa lære. I Udviklingen af Selvbeherkselse saavel som mange andre Karaktertræk er Eksemplet af langt større Virkning end en Befaling. Naar Forældrene giver efter for Sieblikets Indflydelse, og, som det saa ofte sker, taber Selvbeherkselsen netop i det Sieblik, de har taget sig for at irettesætte Barnet for en eller anden slet Handling, saa vil det Gavn, de havde tænkt, at Barnet skalde faa af Gretteføttelsen, fuldstændig tilintetgjøres af den onde Indflydelse, som følger den Bitterhedens Mand, hvori Gretteføttelsen blev givet. Det er langt bedre slet ikke at forsøge paa at irettesætte end at gjøre det, naar man har tabt Selvbeherkselsen.

Naar man har tabt Selvbeherkselsen, er man tilbøielig til at tale paa en højrøstet og irriteret Maade. Jeg har læst om en Moder, som sagde, at den eneste trygge Fremgangsmaade, hun for sit Bedkommende kunde anvende, naar hun vilde irettesætte sit Barn, var at tale i en hvissende Tone; saa megen Frygt havde hun for, at hun ikke skalde besidde Evne til at beherske sit af Naturen heftige Sind. Det Eksempel, som Børnene ser ved deres Omgang med andre — med Tjenere, med Venner og med Verden omkring dem — vil bidrage til at af-

gjøre, om de skal komme i Besiddelse af Selvbeherfskelse eller ikke.

En selvbeherfskende Moder.

Jeg erindrer en Beretning, som en Dame engang gav om en Tildragelse i hendes egen Barndom. „En Dag,” sagde hun, „stod jeg og betragtede min Moder, som netop var ifærd med at hentoge Jordbær. Ved Siden af Komfuren stod et stort Melkespand med Græskar, der skalde bruges til Postei. Melken og Eggene var allerede tilfattede. „Nu, Virgit,” sagde endelig min Moder med en Følelse af Tilfredshed, „nu er den færdig, tag Kjedelen af.” Dette blev gjort, og med en næsten ufattelig Grad af Ubetænkksomhed gif Pigen virkelig hen og heldte Jordbærene ned i Spandet med Græskarene i. Moder vendte Hovedet om, lige i det Øieblik det var skeet, men fra hendes Læber hørtes kun et fortvilet: „O, Virgit!” Men da hun i det samme saa den Fortvilelse, der stod afmalet i Pigenes Ansigt, gik hun ikke et eneste Ord af Bebreidelse eller unyttig Beklagelse over det forefaldne. Jeg tviler ikke paa, at da min Moder, som ikke var rigtig sterk, gif op paa sit Bærelse for at hvile, følte hun sig modløs og ilde tilpas over, at baade hendes Tid, Arbeide og Frugt var spildt til ingen Nytte; men jeg tror neppe, at hun nogensinde udførte et for mig større og mere lærerigt Stykke Arbeide, end da hun uden selv at vide det gav mig hin værdifulde Undervisning i Selvbeherfskelse.”

Ribet er fuldt af saadanne Tildragelser, og hvor ofte møder vi ikke den sørgelige Tanke, at vort Arbeide har været helt forgjæves. Men hvem ved, om det ikke alligevel kan bære Frugt efter mange Dage. I Sandhed, lykkelig er den Moder, der har Herredømme over sin egen Vilje. Hendes Selvbeherfskelse er smitsom, og den vil have sin Virkning paa Barnet; Grindringen om hendes egne Kampe vil hjælpe hende til at være taalmodig med Børnene og at have Medfølelse med dem i deres Kamp for at overvinde sit eget Jeg.

Men foruden Indflydelsen af saadanne hdre Ting, der gennem Omgivelsens Eksempel virker forfremmende paa Grundlæggelsen af vanemæssig Selvbeherfskelse, maa Barnets Vilje udvikles; thi, som den berømte Forfatter Emerson siger, „ingen Mur, som Kjærligheden kan bygge, er sterk nok og høi nok til at holde Fristelser borte fra den, som er Gjenstand for Kjærlighed. Muren maa være indvendig, thi ellers vil Staden før eller senere overgive sig til Fienden.” Opdragelse, først ved Forældrenes Hjælp og siden ved Selvbeherfskelse, er det Middel, hvorved Viljen udvikles. Usvigelig Lydighed er Stien, som fører til Maalet. Det kræver en Del Selvbeherfskelse for Barnet at give Forældrenes Vilje Fortrinet for sin egen, og jo sterkere Lydighedsbanen udvikles, desto lettere bliver det for Barnet at beherske sig selv. „Kraft til at gjøre det rette kommer alene ved, at man gjentagne Gange vælger at gjøre det, som er ret.”

Naar Sagen gribes an paa rette Maade, er det ikke saa vanskeligt at lære et Barn Selvbeherfskelse. En For-

fatter skriver: „Naturen siger os, at den rette Fremgangsmaade er at kontrollere Barnets Vilje med de Evner, som Barnet besidder. Naar Barnet vil det, som er ret og uskyldigt, saa læg ingen Hindringer iveien for en fri Udøvelse af denne Vilje. Naar det vil noget, som er urigtigt og skadeligt, saa søg at vække nogle af de andre Evner til Virksomhed og lade denne ene søge. Søg at fængsle Barnets Opmerksomhed, at beskæftige dets Husommelighed eller at opvække dets Kjærlighedsfølelser. Derfor det endelig vil have noget, som det ikke burde have, saa søg at underholde det med noget andet. Undgaa baade at se gennem Fingrene med og at gjøre Modstand mod den lille, saa vil en vanemæssig Lærvillighed allerede være grundlagt, naar Barnet bliver gammelt nok til at egen Drift at udøve Selvbeherfskelse.”

„Sæt det spæde Barn paa de rette Spor, saa følger Ungdommen efter, og i Ungdommens Spor følger Manddommen.”

Den nyttigste Mand i New York.

(Slutning).

Som vi har seet, saa havde Riis nu gjort sig ganske godt bekjendt med de fattiges og forkomnes Stilling i New York. Der var naturligvis andre ogsaa, som havde godt Kjendskab til Nøden og Elendigheden; men Forskjellen bestod deri, at Riis ikke alene saa Nøden, men havde et Hjerte, der blev rørt til Medlidenshed. Han grebes af et sterkt Ønske efter at afhjælpe Nøden. For at dette kunde ske, var det nødvendigt at rettsindige Mennesker kunde se Sagen i samme Lys som han selv. I mange Aar havde han skrevet i Bladene, men alle de Fotografier, han fra Tid til anden havde taget, kom ikke til sin Ret paa det daarlige Papir i Dagbladene. I længere Tid prøvede han at faa Udgang til de forskjellige Tidsskrifter, men til ingen Nytte. Saa forsøgte han sig med Kirkerne; men hellere ikke her gif det videre glat. Man kunde ikke indse, hvad Ret en Reporter havde til at kræve Udgang til Kirken med sine Billeder fra og Historier om, hvorledes de fattige levede. Men tilsidst fik han Lov at tale i etpar Kirker, og siden aabnede ogsaa andre Kirker sine Døre for ham. Snart fik han ogsaa Anledning til at tolke sin Sag i Tidsskrifterne. En af Redaktørerne af „Scribner's Magazine” saa hans Billeder og hørte hans Historie i en Kirke. Redaktøren og Riis kom snart i Samtale og Resultatet blev, at Fulenumret af „Scribner” for 1899 indeholdt en Artikel af Riis om „How the Other Half Lives”. Denne Artikel gjorde med engang et mægtigt Indtryk.

Paa denne Tid var det, at Riis oplevede en nok saa løierlig Episode, som vistnok ikke har noget med hans „Slumarbeide” at gjøre, men som illustrerer, at en Reporters Liv er paa ingen Maade ensformigt.

Riis fik en Kveld høre, at Gustruen til Rev. Dr. Henry

Mottet var arresteret og befandt sig nu paa Politistationen. Riis vidste ikke dengang, at Pastor Mottet var en gammel Bebersvend, og begav sig afsted for at træste Manden, samt finde ud, hvad der egentlig var paafærde med hans Husfru.

Ljnestepigen, som kom til Døren, vidste ikke om Presten var hjemme; hun skulde gaa ind og se. Men netop som hun skulde gaa ind, kom der et Vindkast og slog Døren igjen.

„Na!“ raabte hun; „Døren er gaaet ilaas, og hvis Presten ikke er hjemme, kan jeg ikke komme ind.“

De ringte paa, men ingen svarede. Der var kun en Ting igjen, det var at prøve Vinduene. Den stakkels Pige kunde ikke bli staaende derude. De gik da rundt til Prestens Bærelser, og der fandt de et Vindu, som kunde aabnes. Pigen hjalp Riis til at klatre op, han løstede paa Vinduet og begyndte at krybe ind. Da han var kommen ind i Bærelset men med endnu en Fod i Vinduet fik han i Tusmørket Nie paa en Mand, som stod der stor og høi og stirrede paa ham.

„Nu, hvem er De?“ spurgte han.

Riis løb helt ind og gjorde Manden samme Spørgsmaal:

„Og hvem er De, min Herre?“

„Jeg er Pastor Mottet og lever i dette Hus.“

Han havde altsaa været hjemme alligevel og var kommen ned fra Kontoret for at se, hvem der ringte paa Dørhjelden.

„Og maa jeg nu spørge —“

„Naturligvis maa De det. Jeg er en Reporter fra Politistationen, og er kommen herop for at fortælle Dem, at Deres Husfru er arresteret.“

Presten stod og stirrede paa ham en lang Stund. Endelig sank han ned i en Stol med et Udtryk af komisk Fortvilelse paa sit Ansigt.

„Na du store Verden,“ jukkede han, „en fremmed Mand klatrer gennem mit Vindu for at fortælle mig — en gammel Bebersvend — at min Husfru er arresteret. Hvad er det næste, som skal indtræffe?“

Saa lo de sammen, Presten og Reporteren, og blev gode Venner. Kvinden var sindsforvirret.

En Dag fik Riis Brev fra Jeanette Gilder, Redaktør af „Critic“, hvori hun fortalte ham, at hvis han vilde udvide sin Artikel om „How the Other Half Lives“, saa den kunde trykkes i Bogform, saa vidste hun om en Forlægger. Og saaledes blev da Jacob Riis Forfatter.

Denne Bog var skrevet om Matten mens Familien sov; thi han havde sit andre Arbeide om Dagen. Han tændte da Lamper i flere Bærelser og med Piben i Munden trampede han frem og tilbage; thi han kan skrive bedst paa staaende Fod, siger han. Han begyndte Bogen med det nye Aar, og i November udkom den. Samme Dag den udkom sluttede han sit Arbeide for „Tribune“, hvor han havde arbeidet saa mange Aar, og begyndte at arbejde for „The Evening Sun“, med hvilket Blad han fremdeles staar i Forbindelse, saavidt vi kjender til. At

han ikke forsømte sit daglige Arbeide fremgaar deraf, at han var ude og ledte efter Nyheder saa tidlig som Kl. 5 — tre Timer før de andre Reportere kom paa sine Kontorer — og ofte hændte det, at deres Blade var allerede udkomne med en „Extra“, og det første Reporterne hørte, naar de kom ud paa Gaden, var Avisgutterne raabe ud Nyheder, som Riis havde opsnuset og solgt til flere Blade. Dette tog svært paa Kræfterne, og det hændte flere Gange, at han holdt paa at gaa fra Forstanden. Engang han skulde holde et Foredrag i Boston, kunde han paa ingen Maade mindes sit Navn, da han blev spurgt derom, og da han stod paa Platformen foran mange lærde Mænd, syntes han, han hørte nogen sige til ham hele Tiden: „Jo, du er den rette Tyr til at holde en Tale, du som ikke engang kommer ihu dit eget Navn.“

Fra den store amerikanske Digter, James Russell Lowell, fik Riis et Brev angaaende Bogen, der vistnok udtrykker de Indtryk man maa få ved at læse den.

„Jeg har læst Deres Bog med dyb og smertelig Interesse . . . Jeg havde kun en svag Ide om Elendigheden, før De fremstillede den saa sympatisk for mig. Jeg kan ikke tænke mig, hvorledes det kan undgaaes, at denne Bog vil udrette meget godt, hvis den griber andre som den har grebet mig; jeg fandt det vanskeligt at falde isøvn efter jeg havde læst den. Deres med Agtelse,

J. R. Lowell.“

Bogen blev overmaade populær, og den ene Udgabe efter den anden udkom. Samme Aar udkom Booth's „In Darkest England“, og Folk spurgte: Hvorledes staar det til i New York? Det var ogsaa samme Vinter, at Mr. McAllister skrev sin Bog om de øverste Klasser. Den ene Bog vakte Interesse for den anden.

I længere Tid havde Riis været opmærksom paa, at Guldreder af Børn, som arbejdede i Fabrikker, var under 14 Aar, noget som stred mod Loven. Men Fabrikeierne havde skrevne Bevis paa, at de var over 14 Aar, og naar Riis talte til dem om, at Børnene var for unge, saa pegte de paa det skrevne Bevis og drog paa Skuldrene. Med Forældrene nyttede det heller ikke at tale. Saa kom Riis paa den Tanke, at han kunde bevise Børnenes Alder, ved at se paa Tænderne. Han studerte nu Tænderne paa sine egne Børn, siden gik han til Fabrikkerne og aabnede Munden paa Børnene der, Pigerne negtede ham at vise sine Tænder, men han saa nok til at kunne tale med Bestemthed. En Agitation blev sat igang, og bedre Dage begyndte at gry for de smaa. Fra alle Kanter kom nu Raabet: „Bedre Tenementhuse! Med med de gamle Rønner! Anlæg Parker for Børnene! Giv de fattiges Børn bedre Skoler og bedre Lærere!“

Flere stod det daarligt til med Skolerne. Og naar det hændte — og det gjorde det ofte — at en Gut foretrak at lege ude i Solskinnet istedetfor at gaa i en Skole, hvor Luften var usund, og hvor der var saa halvmørkt, at man neppe kunde se hverandre, saa blev han sat i Fængsel bag et Jerngitter!

Et Resultat af al denne Agitation for de fattige var det saakaldte „Social Settlement“. Det vil sige, at Graduerter fra de høiere Skoler leiede et Hus i det værste Strøg af Byen og de forsøgte paa alle Maader at hjælpe sine Naboer, f. Eks. ved at aabne Læseværelser, ved at undervise Børnene og lært dem nyttige Handværk — kort: forsøge paa alle mulige Maader at løse Folket og gjøre Omgivelserne bedre. Saadanne Settlementer er dannet i næsten alle store Byer, og de har gjort og gjør udmerket Arbejde. Og saa i denne Bevægelse tog Riis Del.

Intet Under, at Roosevelt siger, at „Jacob Riis er den nyttigste Mand i New York“.

De to Brødre.

(Fortættelse).

Hendes Far, der var Officer i Armeen, var død i Indien, mens hun endnu kun var et Spædbarn; men hun og hendes Mor havde fundet et godt Hjem i den smukke fredelige Prestegaard i Hertshire, hvor Mrs. Leslies eneste Bror boede. Han delte glad sit Hjem med dem; for hans egen Livshistorie havde været sørgelig, og han førte et ensomt Liv nu. Den lille Pige voksede op ved Siden af dem, frisk og smuk og omfattet af begge med den inderligste Kjærlighed som deres eneste tilbageværende Glæde. Men en ondartet Feber bortrev den elskede Sjælehyrde midt i hans Virksomhed og fulde Kraft, og en Uge efter fulgte Mrs. Leslie ham. Frygteligt var dette dobbelte Tab for den stakkels forældreløse unge Pige. Hun kom straks i Huset til en ældre Veninde, der behandlede hende med den største Godhed og Venlighed; men hun følte alligevel sørgelig, at hun nu ifandhed var alene i Verden. Hendes Fars Slegtninge havde aldrig taget Notis af hende. Hun vidste, hun havde intet at vente af dem; for han stammede fra en adelig Slegt, og de stolte Leslier havde aldrig tilgivet ham hans taabelige Inklinationsparti med den smukke, men ubemidlede Datter af en Godsherre i Nabolaget. Hendes Veninde paaftod at ville beholde hende hos sig for nærværende, og da hun rejste til Edinburgh for Vinteren, fulgte May hende dertil. Men ubentede Familieomstændigheder gjorde det ialfald for en Tid umuligt for hende at beholde den forældreløse unge Pige, som hun havde behandlet med en næsten moderlig Omhed, længer hos sig; og saaledes maatte hun søge et andet Hjem. Blandt Mrs. Leslies Papirer fandtes efter hendes Død en Seddel, hvori hun paalagde sit Barn, i Tilfælde af, at hun nogensinde blev laadt alene, da at sende et forseglet Brev, som hun sagde, hvor fandtes, til hendes eneste Kusine, en Mrs. Forrester, der dengang boede i London. Hun og Mrs. Forrester havde været som Søstre i sine unge Dage, og den stakkels Mor anbefalede paa en rørende Maade sit elskede Barn til hendes Om-

sørg. De havde tabt hinanden af Syne idetidste, efterat Mrs. Forrester havde egtet en velhavende Kjøbmand i London. Hun var nu en livlig, travl Verdensdame med voksne Døtre selv og desuden et Par yngre Børn; og da hun netop da tiltrængte en Lærerinde, gjorde hun en Dyd af Nødvendighed og modtog sin unge Slegtning som saadan. Saaledes gik det til, at lille May var paa sin Vej til London. Lady Cairne, hvis Mand havde været nær beslegtet med Leslierne, havde — paa Grund af et ubetydeligt Bekjendtskab til Mrs. Hamilton og i et meget ualmindeligt Anfald af Gifværdighed — tilbudt sig at eskortere hende saalangt som til Alliston.

Stakkels lille May! Mange Tanker om hendes forbigangne Liv listede sig ind paa hende, som hun sad der alene i det rolige Skoleværelse.

„Na Mor,“ hviskede hun, „hvis du bare kunde komme tilbage til mig igjen! Jeg har ingen, som holder af mig nu!“

Det var første Gang i hendes Liv, at haarde, hjerte-løse Ord var bleven henvendt til hende, og hun følte dem bittert. Hendes sørgelige Betragtninger blev imidlertid temmelig pludselig afbrudt. Sir Evelyn gik omkring i Huset og ledte efter nogle Fjfferedskaber, da han og Mr. Wyndham tænkte at forsøge sin Dykke i Bækken om Formiddagen; og da han huffede, at han engang havde laant nogle af dem til Willy, aabnede han meget uceremonielt Døren til Skoleværelset og gik ind, nynnende en munter Melodi. Ved Synet af den høiede Skikkelse ved et af Binduerne for han tilbage.

„Miss Leslie! Jeg beder om Tilgivelse; jeg vidste ikke, at der var nogen her. Kan jeg — vil De tillade mig at sende en til Dem?“ tilspøiede han og gik paa samme Tid et Skridt nærmere, da den unge Pige hævede Ansigtet op mod ham.

„Gvad er det?“ spurgte han ængstelig. „Er der noget, jeg kan gjøre for Dem?“

Bed at høre den venlige Stemme spandt alle Majs faste Beslutninger, og uden at overveie, hvad hun gjorde, meddelte hun ham den hele Historie og udbrød gjennem Taarer: „Na, Sir Evelyn, jeg kan ikke taale, at det endog blot skulde se ud, som om jeg vilde gjøre noget saadant som at bede Dem om at maatte blive her! Jeg vilde det ikke for alt i Verden. Tro mig, jeg tænkte ikke paa en saadan Ting.“

Han taug et Øieblik. Skulde han aldrig blive fri for Lady Cairnes hensynsløse Rænker og Indblanding i hans Affærer!

„Gvad kan jeg sige til Dem?“ sagde han tilsidst med lav Stemme og høiede sig ned mod hende. „Hvorledes skal jeg kunne berolige Dem med Gensyn til dette Punkt, Miss Leslie? Tror De, en saadan Tanke endog blot for et eneste Øieblik faldt mig ind?“

„Nei, jeg troede det ikke — jeg kunde ikke tro det. Men jeg blev saa overrasket og forfærdet; ingen har nogensinde talt saaledes til mig før.“ Og hun kjæmpede haardt for at holde Taarerne tilbage.

„Staffels Børn!“ sagde han medlidende. „Jeg vilde ønske, jeg kunde have sparet Dem dette. Det bedrøber mig, at De skulde blive saaledes behandlet i mit Hus; men De maa forsøge ikke at bryde Dem om det mere.“

„Ja, jeg bryder mig ikke saameget om det nu mere, Sir Evelyn,“ sagde hun med et lidet Aprilsmil. „Jeg er bare bedrøbet over, at jeg har plaget Dem dermed; men da De talte til mig, kom det ud altsammen; jeg kunde ikke lade det være.“

„Jeg tror, det er jeg, som burde gjøre Undskyldning; men jeg er saa vant til at være Willhs Trøster ved alle Leiligheder, at De maa tilgive mig, at jeg talte saa ligefremt til Dem,“ tilføiede han med sit eiendommelige tiltalende Smil.

Og han vedblev paa sin venlige Maade at tale med hende, til hun næsten havde glemt sin Bekymring; men saa huffede han pludselig, at Harry Wyndham havde ventet paa ham i al denne Tid, og han vilde netop forlade Bærelset, da et sagte og ængsteligt udtalt „Sir Evelyn!“ stansede ham.

„Jeg ønsker, at De vil love mig en Ting,“ sagde hun nølende. „Vil De være saa snil ikke at sige noget til Lady Cairne om dette?“

„Jeg kan ikke love det,“ sagde han alvorlig. „Det er min bydende Pligt at stanse en saadan Fremgangsmaade; jeg maa tale.“

„Na nei, nei! gjør det ikke — for min Skyld,“ tilføiede hun trostkyldig. „Forstaar De ikke, hvad det vilde bringe over mig?“

Han forstod det; det havde maasse ikke faldt ham ind før. Hvor yndig hun var, som hun stod der med sin hele Sjæl i de bønfuldende Øine, der var hævet mod hans.

„Det er vanskeligt at modstaa en saadan Bøn,“ sagde han tilsidst; „men hvis jeg giver efter, vil De da love mig aldeles ikke at plage Dem mere med Tanken derom?“

„Ja, det vil jeg isandhed,“ svarede hun smilende; og saa forlod han hende. May blev siddende endnu en Stund i Skolebærelset og tænkte over dette Møde og undredes paa, hvorledes to Menneſter i det samme Hus kunde være saa forskellige. Da hun senere sluttede sig til de andre nedenunder, var Stormen tilsyneladende blæst bort. Hun saa Sir Evelyn igjen ved Lunchen, og et halvt spørgende lidet Smil fra ham, som ingen anden saa, blev besvaret med et saa straalende, at han haabede, hun virkelig holdt sit Løfte. Han bemærkede ved Lunchen, at han troede, det vilde være behageligt for Damerne at sidde under Træerne ved Bækken om Eftermiddagen, mens de fiskede, da det var altfor varmt baade til at ride og fære. Laura samtykkede stieblikkelig; det samme gjorde Miss Rivers; saaledes var det afgjort. „Har nogen af eder Lyst til at fiske?“ spurgte Sir Evelyn. „Willy har adskillige lette Fiskestænger, hvis I har Lyst til at forsøge.“

„Nei Tak,“ sagde Miss Rivers leende. „Det vil blive fuldkommen trættende nok at se paa eder. En Roman er alt, hvad jeg kan magte idag.“

Laura var ganske enig med hende. Hvor gjerne en anden Person vilde have forsøgt; men hun sagde intet. Netop da kom Willy ind; Evelyn kaldte ham hen til sig og fortalte ham, hvad de agtede at foretage sig; han var henrykt.

„Men jeg jagde ikke, at du ogsaa skulde være med, unge Mand; gjorde jeg?“ spurgte Evelyn og rakte ham et Stykke Melon. „Tror du ikke, vi er nok uden dig, hvad?“

„Na, jeg ved, du mener, at jeg ogsaa skal være med,“ svarede han fornøjet. Han havde allfor mange Minder om lykkelige Timer tilbragt ved Bækken sammen med Broren til for et Dieblis at tro, at det var hans Alvor.

„Bliver De med?“ spurgte han og vendte sig til May. „Hvor morsomt det vil blive!“

Det var meget behageligt under Træerne ved Bredderne af den rislende Bæk; men May gjorde ikke hurtige Fremfærd i sin Bog. Willy var ganske nær, Sir Evelyn ikke langt borte, og Harry Wyndham lidt længer nede. Nu vendte Willy sig omkring. „Vil De ikke komme og forsøge?“ sagde han til May, da han saa, at hun ikke læste. „Tag min Fiskestang og forsøg et Dieblis; jeg vil løbe hen og se, hvilken Fangst Mr. Wyndham netop har gjort.“

Endog Laura kunde ikke finde noget at indvende mod dette, isærdeleshed da Evelyn nu var meget længer borte. May rejste sig ivrig og tog Stangen af Willys Haand. „Jeg har aldrig fisset før,“ sagde hun leende; „jeg ved ikke, hvorledes jeg skal bære mig ad.“

Han viste hende det, og saa løb han bort. Hun stod taalmodig i nogen Tid, men Korven paa Stangen hvilede fremdeles rolig paa det krusede Vand. Pludselig begyndte den at bevæge sig op og ned, og hun saa sig ubilkaarlig om efter Willy; men han var langt borte. Hun bemærkede imidlertid, at Sir Evelyn var betydelig nærmere, end han først havde været.

„Hvad er paafærde?“ spurgte han muntert og kom henimod hende, da han opfangede hendes ængstelige Blik. „Et Vid? Vær forsigtig; vent, til den er godt paa. Træk nu op — langsomt!“ tilføiede han, da May gjorde et pludseligt Nyl, og op kom det tomme Snøre, dinglende i Luften. Den Forsærdelse og Skuffelse, hendes Ansigt udtrykte, var formeget for den anden. „Bryd Dem ikke om det,“ sagde han leende; „forsøg igjen; den kan ikke være langt borte. Agnen er i ethvert Tilfælde snappet.“ Han satte en anden paa og stod ved Siden af hende, mens hun forsøgte endnu engang. Denne gang var hun heldigere; en smuk Aborre blev trukket op og laa og sprellede paa Græsset. Hendes næsten barnlige Glæde var ubegrænset.

„Fortræffeligt!“ sagde Sir Evelyn, idet han tog Krogen ud og undersøgte Fisken med sit praktiske Øie. „Har De Lyst til at forsøge igjen?“

„Na ja, meget stor Lyst! Men jeg er bange, jeg hindrer Dem i at fiske. Jeg kunde imidlertid ikke gjøre dette selv,“ tilføiede hun halvt gysende ved at se paa ham.

„De vil vænne Dem til det lidt efter lidt,“ sagde han og rakte hende leende den med ny Agn forsynede Fiskestang. Men i dette Øieblik kom Laura langsomt gaaende hen mod dem.

„Jeg tror alligevel, Evelyn, at jeg skulde have Lyst til at forsøge. Jeg kan vel faa den Fiskestang?“

„Det er Willlys,“ svarede han rolig, „og han laante den til Miss Leslie. Jeg skal snart hente dig en anden fra Huset, hvis du vil vente et Øieblik.“

„Nei, jeg vilde helst have denne; jeg ved, den er den letteste.“

May rakte hende den straks. „Vær saa god at tage den, Miss Cairne; jeg kan ligesaa godt se til.“

„Du burde gaa tilbage under Træerne nu, synes jeg,“ var Svaret. „Du har staaet her saalænge.“

„Men De har Lyst til at vedblive at fiske, Miss Leslie?“ sagde Sir Evelyn og saa paa hende. „Vil De følge med mig op til Huset og vælge en Fiskestang selv, hvis det ikke er for varmt? Jeg har adskillige lette.“

„Tak!“ sagde hun ligefremt; og da hun ikke indjaa, hvorfor hun skulde aflaa et saa venligt Tilbud, vendte hun sig straks og fulgte med ham. Hvor opbragt den anden blev! Men det var ene og alene hendes eget Bænk — hun kunde ikke sige et Ord om det; heller ikke havde hun beregnet at skulle staa alene og fiske.

Smidertid vandrede Sir Evelyn og hans Vedsagerer langsomt op mod Huset. Harry Wyndham vendte sig om, da de havde passeret ham. Han kunde ikke lade være beundrende at betragte den smukke Modsætning mellem de to Stikfæser; men idet Erindringen om en anden for gennem hans Sind, smilede han halvt ved sig selv over, at en saadan Tanke et Øieblik kunde have faldt ham ind. (Som det vil erindres havde Mr. Wyndham og Grace Eversly været gode Venner, indtil nogen fortalte ham, at Evelyn var forlovet med hende). Lady Cairne var ude; hun var kjørt til Overstone tiltrods for Heden. De gik ind gennem den aabne Bibliotekdør.

„Vil De komme denne Vej?“ sagde Sir Evelyn, idet han traadte ind i sit Studerbærelse. „Alle Fiskestængerne er her.“

„Hvilket smukt Bærelse!“ udbrød May uvilkaarlig. „Jeg har aldrig været her før.“

Det var ogsaa virkelig et smukt Bærelse. Sir Evelyn havde gjort sig en Glæde af at samle i dette sit Jndlings-tilflugtssted alt, hvad der kunde tilfredsstille en udviklet og forfinet Smag; og Resultaterne af dette var overalt synlige. Fortrinlige Malerier og Statuetter, Stativer med udsøgte Blomster og fremfor alt Bøger — Bøger mødte overalt hendes beundrende Øine.

„Dette er mit Sanctum,“ sagde Sir Evelyn fornøjet, „hvor ingen kommer uden min specielle Indbydelse. Willly betragter sig som en Undtagelse, tror jeg; hvor jeg er, synes han ogsaa, han maa være, saa han er meget sammen med mig.“

„Det undrer mig ikke,“ svarede May, mens hendes

Øine fremdeles vandrede henover de velfyldte Bogreoler. Han saa det.

„Jeg haaber, De vil tillade mig at udstrække Privilegiet til Dem, Miss Leslie. Hvis De nogensinde har Lyst paa en Bog her, vil De da huske paa det?“ tilspøiede han med et Smil, idet han tog frem Fiskestængerne, forat hun skulde vælge sig en.

Hun takkede ham fornøjet; og da en Stang var fundet, som ganske passede for hende, vendte de tilbage til Bækken. Laura var snart bleven træet af at fiske og havde sat sig hos sin Veninde under Træerne igjen.

„Netop lig hende!“ udbrød hun utaalmodig, idet hun satte sig ned; „at gaa afsted med Evelyn paa den Maade. Har du nogensinde seet en saa ubesteden Person, som hun er?“

„Hvad?“ sagde Miss Rivers og saa op fra sin Bog. „Men du tog den Stang, hun fiskede med; gjorde du ikke?“ Hun var altfor magelig paa den hede Dag til at ville anstrenge sig med at diskutere den Gjensstand og var desuden ibrig optaget af sin Roman netop da. Laura sagde ikke mere. May var meget heldig og fik adskillige flere Fisk. Den Eftermiddag ved den rolige Bæk havde skaffet — ialfald de fleste af Selvkabet — en ublandet Glæde.

Saa kom Søndag med sin Stilhed og Fred. Willly var henrykt ved at have May ganske for sig selv paa Spadferturen til Kirken om Eftermiddagen; og senere sad de under Lindetræet og passerede hyggelig sammen en lang Stund. Det var kun af enkelte Ord, der ubevidst undslap Børnet nu og da, at May begyndte at forstaa, at hans idetheletaget saa lykkelige Gjem dog ogsaa havde sine Skyggesider. Forstandig og kjærlig talte hun mangt et trøstefuldt og veiledende Ord til ham, som var afpasset efter hans Børneforstand. Men lidet anede han, at hun vidste — næsten ligesaa godt, som om han havde sagt hende det ligeud, — hvad der var hans eneste Sorg med Hensyn til hans kjære Evelyn, som han elskede saa høit, og hvilket dagligt Kors Lady Cairnes Uvenlighed var for ham; heller ikke anede han, hvorledes hans egen simple Tro og Kjærlighed opmuntrede og styrkede den unge Medpilegrim ved hans Side. Længe, længe blev saavel denne som flere andre hyggelige Samtaler, de havde sammen, erindret af begge.

Mandag var Sir Evelyn traværende i Forretninger næsten hele Dagen; han kom ikke tilbage, før det var Tid at gjøre Toilet til Middag.

„Dg hvad har De taget Dem til i hele Dag, Miss Leslie?“ spurgte han ved Middagsbordet. „Saa De noget nyt paa Deres Kjøretur.“

„Jeg har ikke kjørt,“ sagde hun; „jeg har været sammen med Willly.“

Hun tilspøiede ikke, at da Lady Cairne og Laura skulde aflægge forskellige Bisitter, var hun ikke engang bleven anmodet om at være med. Hendes Maade saa hurtig op, da hun hørte Sir Evelyns Spørgsmaal; men da May

intet mere næbnte derom, gjenoptog hun, betydelig lettet, sin Samtale med Miss Ribers.

„Vi havde en meget hyggelig Spadsertur sammen i Skoven,“ vedblev May; „og da vi kom tilbage, spillede vi Krollet.“

„Gjorde I?“ spurgte han med stor Interesse. „Hvem var paa Parti sammen?“

„Willly og jeg mod Miss Ribers og Miss Cairne; og vi vandt; han spillede udmerket.“

„Han havde din Rølle,“ bemærkede Laura; „det gav ham naturligvis en stor Fordel. Men han synes altid at betragte den som sin Eiendom, naar du er borte.“

Sir Ebelyn lo. „Han skal netop faa en selv,“ sagde han med et politisk Smil. Netop da blev en Villet fra „Prioriet“ bragt ind.

„Saa er de altsaa kommen tilbage,“ sagde han, idet han aabnede den. „Godt. Vær saa snil at sige, at jeg vil ride derhen imorgentidlig straks efter Frokosten. Jeg behøver ikke at skrive.“

Harry Wyndham indbildte sig, at han saa ganske særdeles lykkelig ud efter dette. Men hvis han bare havde vidst det! Det var blot et Par Linjer fra den gamle Oberst om en ny Slaamaskine, han havde faaet til Efterhyn, og som han ønskede at raadspøire sig med sin unge Ven om; for han havde stor Tillid til hans mekaniske Kundskaber. Saa opfindsomme er nogle Menneſter til at plaga sig selv!

Da Ebelyn om Aftenen gik ind i sit Paaklædningsværelse for at hente noget, han vilde vise Mr. Wyndham, saa han Døren til Willlys Værelse staa aaben og gik derind.

„Endnu ikke iseng?“ sagde han, da han saa ham staa ved Vinduet i sin lille Natdragt for at kaste endnu et sidste Blik ud.

„Na Ebelyn, kom og se! Det er saa yndigt, at jeg kunde ikke lade være at blive staaende her et Dieblit!“

Han gik hen til ham og saa ud. Det var isandhed yndigt. Gaverne med sine smukke Terrasser og mægtige gamle Træer og i Baggrunden de svage Omrids af Parken samt Indsøen, hvorover en let Taage hvilede, — alt var saa friskt og kjøligt og bedugget efter Dagens sterke Sæde.

I nogle Minuter talte ingen af dem; men saa sagde Ebelyn lidt pludselig: „Apropos, unge Mand, ved du, at jeg har en Gaas at plukke med dig? Hvorledes kunde du tænke paa at tage min Rølle idag uden min Tilladelse, hvad?“

Et Dieblit saa Willly ængstelig op; men da han opfangede det skjelmiske Udtryk i Brorens Øine, lo han muntert og udbrød: „Na Ebelyn, du lader mig altid spille med din, fordi den er kortere, ved du; og undertiden endog, naar du spiller mod mig!“

„Godt; men jeg kan ikke tillade det for Fremtiden. Saa se her,“ tilføiede han, tog ham i sine Arme og bar ham ind i sit Paaklædningsværelse, hvor han aabnede en Skuffe i et Skab; „vil du nu lade mig beholde min for

mig selv?“ Og idet han sagde dette, stak han den smukkeste Rølle, Willly nogenſinde havde seet, ind i hans Gaand.

„Na, men Ebelyn, denne kan ikke være til mig!“ udbrød han. Og da han derpaa opdagede sine egne Forbogsstaver i mørkeblaa Emalje og Guld øverst paa Skafet, traalede han lille Ansigt saaledes af barnlig Fryd, at Ebelyn sølte sig mere end belønnet. Han havde gjort sig en Glæde af at beordre den aller smukkeste, som kunde faaes for Penge, og da den netop kom den Dag, tænkte han, han ligesaa godt kunde skaffe ham den Glæde at faa den straks, isærdeleshed efter Lauras Bemærkning.

„Kjære Ebelyn, hvor snilt af dig! Du tænker altid paa mig,“ sagde Willly, og han lagde Armen om hans Hals og gav ham et kjærligt Kys.

„Jeg troede, du vilde blive glad i den, Gutten min,“ svarede Ebelyn fornøjet; „jeg tror, den passer ganske for dig.“

„Ja. Jeg vilde ønske, det var Morgen, at jeg kunde forsøge den. May vil gjerne spille imorgen igjen.“

„Hvem?“ spurgte Ebelyn.

„Na, jeg glemte det! Hun bad mig kalde sig May og vilde ikke lade mig sige Miss Leslie. Du har ikke noget imod det; har du?“

„Tante Cairne kalder hende aldrig saa,“ bemærkede Ebelyn uden at besvare hans Spørgsmaal.

„Nei, men hendes Mor gjorde det altid, siger hun. Suffer du ikke, der stod saa i den lille Bog, hun gav mig?“

„Hvad det er at være Barn!“ tænkte Sir Ebelyn med et halvt misundeligt Blik paa den trofskyldige hvidklædte lille Skikkelse i hans Arme, der nu igjen var aldeles optaget af sin nye Skat.

„Du lader ikke til at være tilbøielig til at stilles fra den igjen,“ sagde han leende. „Tænker du at tage den med tilſengs?“

„Jeg vil stille den ganske nær mig, saa jeg kan se den, straks jeg vaagner.“

Næste Morgen tog han den med ind i Spiseværelset for at vise den frem, og den almindelige Beundring, den vakte, tilfredsstillede ham fuldstændig. Laura bemærkede spøgende, maatte med lidt mere Bitterhed i Stemmen, end hun selv vidste om:

„Det er Skade, Ebelyn, at du ikke lod Forbogsstaverna indlægge med Diamanter og Rubiner. Willly vilde have lidt det bedre, kan du vide.“

„Jeg er ikke saa vis paa det,“ sagde Ebelyn godmodig og lo. „Hvis du havde seet hans Glæde igaaftes, vilde du kanske have anseet det for en tvilsom Mulighed.“

Et Dieblit efter bemærkede Lady Cairne: „Jeg undres, hvad vi kan gjøre for at more alle de unge Menneſter, naar de kommer? Jeg synes, vi burde saa istand en Udflugt af en eller anden Slags i denne Uge. Hvad siger du til det, Ebelyn?“

„Jeg er ganske enig med dig; hvilket Sted har du tænkt paa?“

(Fortsættes).

UNGDOMMENS VEN

(YOUNG PEOPLE'S FRIEND).

A Semi-Monthly Magazine devoted to the Interests of the Norwegian Young People of America, Published by

UNGDOMMENS VEN PUBLISHING CO.,
Minneapolis, Minnesota.

K. C. HOLTER, Manager and Editor.

Subscription price, \$1.00 per Year in advance.
Addr

UNGDOMMENS VEN,
283 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

Entered at the Post-Office at Minneapolis, Minn., as second-class mail matter.

THE CHRISTIAN MAN AND OTHER MEN.

By Henry Macfarland.

President of the Board of Commissioners which govern the District of Columbia. A veteran journalist and prominent in Christian work.

A man speaking to a man; the man speaking to God; God speaking to the man. This is the whole process of what we call "personal work" with men to make them Christians, and there will never be any other process. There may be great variety in the details, there is room for many different "methods," but there must always be the same process. Every evangelist, from Stephen and Philip down, has emphasized this. Every one of them has shown that he did not depend so much upon preaching as upon the hand-to-hand dealing with the individual man, bringing him to speak to God and to let God speak to him. This is the way in which, as a rule, men are won to Christ.

There have been exceptional occasions, although they are now becoming rare, when large numbers of men have been brought to the recognition of themselves as sinners and of Christ as their Saviour by sermons or addresses, or, as in the great days of the apostles, by personal "testimonies." But the rule has been, and it is more generally followed now than ever before, that there must be something more than the public and general appeal in the meeting. It seems to be recognized that, in the quaint old phrase, "Hand-picked fruit is the best." Hence the "inquiry meeting," which Mr. Moody, and every other evangelist of our time, has regarded as absolutely necessary. After all, men cannot be converted, even though they have been baptized, in the mass. The act of turning the life around to God is one which each man must do alone. And even that assistance of a Christian which may be necessary must be given under that condition.

If every Christian man would live as he prays there would be no need of meetings, or general efforts, for the conversion of men. If Christ's witnesses would only witness a good confession in all honesty and simplicity, and with the consequent peace and joy and power, everybody else would want what they had. Human nature is just the same at all times and in all places under like conditions. Under the changing fashions of thought and of costume men are the same, essentially, everywhere and in every century. Rich and poor, ignorant and learned, high and low, they all have hearts and their hearts are all hungry, more or less consciously, for the living God. They may try to satisfy their hearts in other ways, they may seem to be doing so, but they will all tell you that they are not satisfied unless they have the only satisfaction.

Now most of them will not look for God either in his Word, or in any other revelation of himself, but they do look for him, more or less eagerly and more or less doubtfully, in the lives of the men who say they are his representatives. They do not expect these Christians to be perfect in an absolute sense. They would be contented if they found them to be perfect in intention. Whenever they do find men who seem to them to be perfect in heart towards God, because these men have what their hearts crave they turn to them, if they have opportunity, seeking after God. It is pathetic to see how men who are not Christians long for real Christians, and, like nations longing for real heroes, are sometimes taken in by make-believes. It is, of course, chiefly the shortcomings of Christians, humiliating and embarrassing as they are, which at once make it hard for them to ask other men to become Christians and repel the men who are not Christians, but in spite of all the difficulties, if honest Christians would, in the ordinary intercourse of life, and with the same tact and courtesy which they use in other matters, speak to men about the Christian life, they would usually find themselves met more than half way, and that the road was easier than they feared.

It is necessary to have a Christian courage for this, as for other acts of Christian living. This seems to be the weakest point in most Christian lives. Christian men want other Christian men to speak to members of their own families and to their nearest friends, and hesitate to speak to others who are not Christians themselves, when the Andrew and Philip example is the most natural one in the world.

As things are, however, very few Christian men are willing or able to talk to other men personally about becoming Christians. Even those who can talk convincingly on other subjects, equally delicate and difficult, are dumb when they come to this subject. Instead of every man speaking to his brother, the general desire of the Christian men is to put all of that duty upon the minister in the pulpit or the evangelist on the platform, or upon a few Christian leaders in the congregation or the association. Hence they cannot see how Christianity can be spread except by sermons and addresses. Now sermons and addresses are necessary. We shall never be able to do without churches and meetings this side of the millennium. But it is equally necessary that Christians should overcome their reluctance, and speak personally to other men about Christ, and to learn how to do it, if they really do not know. In no other way can the stirring of hearts from the pulpit, or the platform, have its due and full effect. I do not forget that a consistent Christian life is a daily though silent witness for the truth of Christianity, and that it has its effect, but such a life is many times more effective when it speaks directly to men with the voice.

PRUDENCE WINTERBURN.

By Sarah Doudney.

(Continued.)

Great was the old cook's astonishment when he presented himself at the kitchen door, and asked for an early cup of tea. The rest of the family were still asleep; even Ellen and Keziah were only just coming downstairs, and the hands of the kitchen clock pointed to six.

"You have slept badly, sir, I'm afraid," said the old woman, with an anxious look at his haggard face.

"It certainly wasn't one of my good nights," he answered, forcing a smile. "And now I am off to Foxham for an hour or two. To-night I am going up to town."

Cook, although a privileged servant, was too well-trained to express all the surprise she felt; and something in Mr. Montague's look and manner impressed her with a sense of trouble. There were some family disturbances, she thought sorrowfully, and she listened to Garret's directions about his packing; and she had lived too long in Mr. Sorrell's service not to know that his nephew had been dear to him.

Foxham was the next station to Thistledean; a quiet market-town about ten miles down the line. It was early morning when Garret reached his destination; but most of the townspeople were already up and stirring, and he took his way at once to the principal silversmith's shop in the High street.

He did not plunge directly into the business that had brought him there. It had occurred to him that he might please Josephine by giving a small parting gift to Sybil. There was nothing suitable among his mother's jewels; and he now asked to look over a tray of little trinkets, all fit for a young girl to wear.

"If you are looking for a locket, sir, there is a second-hand one here that might suit you," said the shopman, bringing forward another tray.

But at the sight of something in that tray, Garret could hardly repress a start. There, conspicuous among a heap of other things, was a certain gold cross that he had seen on Prue's neck not many weeks ago.

It was a large, heavy cross of old-fashioned workmanship, set with pearls of considerable size. He remembered that Prue had once told him that it had belonged to her grandmother, from whom she had also inherited the quaint name of Prudence—so oddly misbestowed!

But there were a good many antique crosses in the world; and this might never have come from a Winterburn at all, although it was the facsimile of that worn by Prue. With this thought in his mind he took up the ornament, and examined it more closely.

He laid it down again with a sigh. The initials "P. W." were engraved, plainly enough, upon the back of the cross.

A small locket was chosen for Sybil, and then came the business of disposing of the bracelet. This was too important a matter to be settled by the shopman; he called his master, a man who had grown grey in his shop, and was much respected in the old town.

The transaction was completed at last; and Garret walked away with rather more than the required sum in his pocket, and a heart as heavy as lead.

How the rest of the day passed, he scarcely knew; when he looked back afterwards upon that time it seemed a mere dream, fraught with dull pain from beginning to end.

Uncle Peter did and said nothing to oppose his departure; he was hospitable and courteous to the last, but it was a hospitality and courtesy that his nephew could hardly bear with patience. Preoccupied as Garret was, he could not help noticing that the old man's face was pale and more shrunken, and the bright look of health was gone.

Josephine was very gentle and quiet, wearing an expression of subdued regret, and putting her sympathy into actions instead of words. Sybil, who closely imitated her mother's manner, received the little locket with a sad

kind of gratitude that did not fail to touch Garret; and Walter cried bitterly when he said good-bye.

Mr. Sorrell contented himself with waving a stately adieu from the study window as the fly drove off; but Mrs. Chafford and her children came to the cottage gate with every demonstration of affection. The last face seen by Garret was that of Keziah, who was standing at the end of the garden wall, and looking at him with so queer a gaze that, in spite of his sorrow, he could hardly help laughing. Her large round eyes had opened to their utmost extent; her cheeks were as deeply flushed as the blossoms of red May over her head, yet withal her aspect was doleful to the last degree. As Garret nodded kindly in token of a farewell, he saw her features pucker up in a desperate attempt to restrain a burst of tears.

So the train bore him away from Thistledean, just as the last saffron light was dying in the west, and the breath of night sighed faintly over the buttercup meadows. When, and with what feelings, should he behold these scenes again?

Chap. XI.

Garret's sudden departure astonished every one at the Farm, although Mrs. Chafford had not failed to say that he had left the kindest messages for all the Winterburns.

Prue said nothing; she did not even express surprise, as the others did, but she grew a little thinner and graver. And Delia began to notice that about this time there was a falling off in her intimacy with Josephine.

Slowly, but surely, the knowledge of her friend's falsehood was beginning to force its way into Prue's mind. It might have been, too, that Josephine had grown a little less careful in sustaining her part, the mask was partially dropped now and then, and Prue's sad eyes caught a glimpse of what it had concealed.

Without a word of blame on either side the bonds of friendship were gradually loosened. Prue gave up her frequent walks to Pine Cottage; Sybil no longer appeared at Thorn Farm as her mother's messenger, tearing those little notes that Delia had learnt to hate the sight of. When the Winterburns and Mrs. Chafford chanced to meet, the widow always talked plaintively about her wretched health, and all the Thistledean folk had come to regard her as a confirmed invalid.

Mr. Sorrell evidently believed in his niece's infirm constitution, and spoke of her pityingly to his friends.

The old man could never be led to talk about his nephew nowadays. When his friends introduced this topic, it was noticed that he usually tried to escape from their company.

Mr. Sorrell sat in his study alone. The changes that Garret had remarked in his face were more noticeable now; the lines had deepened, the features were pinched, and the eyes, once so full and clear, had sunk into their sockets.

He had received one letter from his nephew, announcing his safe arrival in town; but he had not answered it, and Garret had not written a second time. And Mr. Sorrell, silent and self-contained, was secretly fretting about the young man, and pining wearily for news of him.

Then there came a sudden knock at the study-door. "Come in," he said, lifting his head with a start.

The door opened, and Keziah appeared, carrying a most perturbed face.

"If you please, sir," she began nervously, "there's something I want to say to you."

"Very inconvenient," Mr. Sorrell said pettishly. "Don't you know that I'm always busy at this hour—letters, and that sort of thing," he added, rustling the few papers that lay upon his table.

"Yes, sir; I'm sure I'm sorry to disturb you. But I've come to tell you, please, that—that I give you a month's warning."

The words came out awkwardly enough, despite poor Keziah's earnest efforts to express herself in a graceful manner. When the sentence was finished she remained standing with her mouth open, appalled by the terrible sound of the thing she had uttered. She had meant to say it so gently and respectfully, and this was the miserable result of her good intentions.

"A month's warning! Why, what's the matter?" demanded Mr. Sorrell, turning round to look at her in surprise. "Have you been quarrelling with the other servants?"

"Oh no, sir; cook and I are on the best of terms, and I'm good friends with Ellen."

"Then why do you wish to leave your place? Surely the work is not too hard?"

"Oh no, sir."

"You are young, Keziah," said Uncle Peter, with the old sweet patience that had so endeared him to the hearts of the people of Thistledean; "and young people are apt to sacrifice everything to the desire for change. Are you going to leave just because you are tired of your place?"

"No, sir; indeed it isn't that. I've got many faults, but I never was a gadabout."

"Then what is it? Tell me the truth; I am sure you will. Remember I have known you from your childhood, and I shall always be your friend."

"Thank you, sir," the girl said with great tears coming into her eyes. "And please, sir, don't be angry, because you have made me speak out. I don't like Mrs. Chafford, and that's why I'm going away."

"Dear me, dear me!" exclaimed Mr. Sorrell, leaning back in his chair, and staring out of window again. "This is very extraordinary. My niece is one of the sweetest, gentlest creatures in the world; full of sorrow, poor thing, but so meek that she would almost allow herself to be trampled on! And I always thought that she was particularly kind to you."

"She has never been unkind to me, sir."

"Never been unkind to you! Then why don't you like her? This is the most singular case of unreasonable prejudice—very unreasonable."

"No, sir; I'm not unreasonable," replied Keziah, her warm temper beginning to rise at that word. "I've got all my wits about me, if you'll excuse me for saying so."

"Nonsense, child; you are behaving like a baby."

"Indeed, sir, I know some people in this house who are more like babies than I am!" cried Keziah with scarlet cheeks. "Letting of themselves be turned round other people's fingers! And I can't abide to stay where mischief-makers be."

Mr. Sorrell's face seemed to have caught a reflection of Keziah's color. He moved uneasily in his seat, and his hands visibly trembled.

"I think you had better go," he said at last, trying to speak calmly. "After—after giving utterance to such wild expressions it will be well for you to seek another place."

"If I have offended you, sir, I shall never forgive myself," sobbed the girl, penitently. "You have been everybody's friend; good and kind always!"

"I am not offended," replied Mr. Sorrell, softening at once. "I pressed you to speak unreservedly, and I see you have got some strange fancies in your head."

"No, sir; not fancies."

"There is nothing more to be said on the matter, Keziah," answered the old man with dignity. "I hope you will be happier in another home; you are a good girl, but you must try to exercise self-control. And now I can be interrupted no longer."

Keziah departed, weeping silently; and, left to himself, Mr. Sorrell was ready to weep too.

"I am growing old," he thought, hiding his face in his hands, "old, and weak in judgment, O Lord! But Thou art the same, and Thou knowest my feebleness; if I have done amiss, do thou set right my wrong-doing! And if I have begun to stumble in the path, do Thou in Thy loving kindness call me home."

He little knew how soon that prayer was to be answered; but certain it is that throughout the remainder of that day the desire for rest strengthened within him. Never had he felt so unfit to perform the simple duties of his life; never had he found it so hard to keep "the even tenor of his way."

A great change had come over Prue lately, instead of being the happy girl that brought cheer to everybody, she had almost become like an old woman. Her father noticed the change, and he at once sent both his daughters to the seaside. But when after a month Miles brought them home there was no change in Prue. And when Miles informed them that Mrs. Chafford had gone to London, she expressed no surprise. Shortly after her return she fell dangerously ill.

(To be continued.)

THE OLD TESTAMENT ON DANCING.

One excuse for dancing is that the Old Testament speaks of dancing as a thing that not by any means was wrong, but rather the right and proper thing on certain occasions. For the benefit of such we print the following conclusions, arrived at by Rev. Dr. Patton of New Haven, after a careful and particular study of the passages in the Old Testament that speak of dancing:

1. That dancing was a religious act among idolators as well as worshipers of the true God.
2. That it was practiced as a demonstration of joy for victories and other mercies.
3. That the dances were in the daytime.
4. That the women danced by themselves; and the dancing was mostly done by them.
5. No instance is recorded in which promiscuous dancing by the two sexes took place.
6. That when the dance was perverted from a religious service to mere amusement, it was regarded disreputable and was performed by the "vain fellows."
7. The only instance of dancing for amusement mentioned are of the worldly families described by Job, the daughter of Herodias, and the "vain fellows." Neither of these had any tendency to promote piety.
8. That the Bible furnished not the slightest sanction for promiscuous dancing as an amusement, as practiced at the present time. The dancing professor of religion must not deceive himself with the impression that he is justified by the Word of God. If he still holds on to the practice, let him find his justification from other sources and say frankly: "I love to dance, and am determined to practice it, Bible or no Bible."

Children's Cor

UP IN A TREE FOR FIFTEEN HOURS.

This wolf-story comes from the northern part of Minnesota, and is said to be a true story.

Two men, Tom and Andrew, had been out in the woods, fourteen miles from the nearest town, cutting timber. They left the camp at 3 o'clock in the afternoon, and expected to reach town about supper time.

When they had walked about three miles, Tom stumbled over a dead limb and wrenched his ankle quite painfully. All the rest of the way he had to go slowly. After a while it began to grow dark, and they knew it would be very late before they could reach the town. They knew the road well and had no fear of getting lost. As for wolves, they did not enter their minds. They had seen a few now and then during the winter, but the wolves had always run away when they saw people.

Suddenly Andrew stopped, and listened. So did Tom. A long howl was heard above the sighing of the wind.

"That's a wolf!" said Tom, "but if he is alone, we are all right." But as he stood still and listened, he heard another howl from another direction, although a long distance away.

Both men understood that there might be trouble for them. Neither had a gun or revolver, and even if only two or three wolves should come, a club would be of no use. So both began to look around for a good tree they might climb. As it was getting dark, it took them some time before they could find one of the right size, and as soon as they had decided on one, they heard at least a half dozen wolves howling near by. The men lost no time in climbing, even if the wolves had not as yet appeared.

As soon as they had found a place up in the branches, one of the wolves was not more than one hundred feet away. It broke through the woods and ran past the tree, followed by three others. The men heard them running through the underbrush as if hunting for the scent. Both remained pretty quiet, you may be sure. Ten minutes later one of the men made a remark in a low voice to the other man, but it was hardly out of his mouth before they were startled by the loud cry of a wolf almost at the foot of the tree. It had come out of the woods, and trotting down the road gently, had heard the voices. Soon the wolves that had just passed, answered the cry, and came rushing back to the tree, and as the men looked down, they could see eight or ten fiery eyes, which seemed to burn through the darkness towards them. And the men knew that the wolves had sharp teeth and hungry mouths, and would be glad to tear them to pieces.

The animals jumped up the tree but fell back, and then jumped again. They kept this up for almost a whole hour, then gave it up, and seemed to decide to leave the men alone, or to wait and see if the men would not come down. The wolves would then stay away for about fifteen minutes, and the cold and suffering men would half believe that they could now climb down and start for town, when there would be a crackling in the underbrush, and the whole pack would be back again.

Nearly all night this kept on. At last about three

hours passed, when the men began to climb stiff, this was a very way down the trunk, but to his horror he found he hung; but the next morning for he heard it was a tea ground, and Andrew did team helped them into the kets, and drove to town

Tom says that next time is going to carry a gun and after this he is going to d

OUR LEIS

A boy was employed in daily papers with which to study French, and became the language. He accompanied newspaper and taking up so far more profitable.

A coachman was often while his mistress made call his time. He found a smillogues of Virgil, but could a Latin grammar. Day by day mastered its intricacies. I him one day as he stood by and asked him what he was

"Only a bit of Virgil, ma
"What! do you read Latin
She mentioned this to her David should have a teacher time David became a learned a useful and beloved minister

A boy was told to open teams out of an iron pass before the there was attention an mi be an wit

gr
id
a
e
m
an
yis

Ven.

kommer to Sange om Maa-

shing Co.,

Redaktør.

.....\$1.00
 ..... 1.25

Læs dem!

Postal Money Order, Express
 kan sendes i Registered Letter.
 se til, at de ikke er fugtige, saa de

som Klottering. Bladet er betalt
 paa Vappen. Se efter om der er tuit-

et længer, saa glem ikke at under-
 es ikke, før vi bliver anmodet om at
 a ber et No. til Bage, da vi ikke
 lister, uden vi faar vide Deres Post-
 Refrance betales.

vil have Adressen forandret, saa opgiv
 alle at tilføje Deres Navn.

ende. Alle Pengebets gjøres betal-

Ungdommens Ven,
 e., Minneapolis, Minn.

affemorgen.

a 1ste Side.)

Graben for at se, om det er
 dem, nemlig at Jesus var
 t mod den grønne Dag er
 e til de forskjellige Udtryk i
 er et Fotografi af Bernands
 Galleri i Paris.

ryt.

Sand og Sjø" er rigtig et
 blandt Nordmændene
 med sit 25de
 Couché-

REV. LÖHRE BECOMES AN AUTHOR.

A series of lectures delivered last winter by
 Rev. N. J. Løhre before his congregation, will be
 published in the near future. The lectures deal
 mostly with topics of interest to young people.
 The price of the book will be \$1.00.

Et og andet.

Vi anbefaler Husmødre blandt vore Læsere at over-
 veie Avertissementet om den saakaldte „1900“ Bæstema-
 sline, som findes i en anden Spalte. Skriv til Firmaet angaaende
 Priser og Salgsvilkkaar.

*

Vatikanet i Rom er som bekendt Pabens Bolig.
 Dette kirkelige Slot indeholder ikke mindre end 11,000
 Bærelser, som benyttes til Privatbolig, Kontorer, Kunst-
 samlinger, historiske Samlinger og Biblioteker. At holde
 dette Slot istand og holde det rent koster ikke Smaatterier.
 Rengjøring af hele Slottet paa en Gang gaar ikke ofte
 paa. Det er nu 400 Aar siden Pave Sixtus den fjerde
 foretog Hovedrengjøring der. Forrige Aar var atter et
 Merkeaar i Vatikanets Historie, idet Hovedrengjøring fo-
 retoges paa Pave Leo den 13des Befaling. Der leiedes
 først 1000 Mand og 500 Kvinder til dette Arbeide; men
 det viste sig straks at være forlidet, hvorfor yderligere
 1500 Mand og 2000 Kvinder blev leiet. Over denne
 5000 mand- og kvindesterke „Bæstetrop“ fattes 700 Op-
 synsmænd til at ordne med Arbeidet og holde Vagt over
 Kunstværkerne, saa intet blev stjaalet. Arbeidet varte 8
 Maaneder. Der medgik 400 Kg. Grønfarve og 1000 Kg.
 Soda i Ugen. 2000 Gulvskrubbere og 8000 Feiefoste gif
 med under hele Rengjøringen. Til Støvefluder medgik
 80 Valler Uldtøi, der var en Gave fra troende Jrlæn-
 dere. Hele Rengjøringen skal ha kostet 900,000 Kroner.
 Maatte den katolske Kirke faa en lignende Rystelse efter
 denne Rengjøring af Vatikanet, som de fik efter den for-
 rige for 400 Aar siden! Om 15 Aar er det nemlig 400
 Aar siden Luther opslug sine Theser paa Kirkedøren i
 Wittenberg.

Arbeidet og Pengene. Deres Brug og deres Mis-
 brug. To Foredrag af Peder Dreyer. Ungd. Ven. 47
 Sider. 3 Omslag 15 Cents.

Frydetoner. Sange fra Ungdommens Ven. Med
 Melodier. 1ste, 2det og 3dje Bind, hver \$1.50. 1ste og
 2det Bind i en Bog \$2.50. 1ste, 2det og 3dje Bind i en
 Bog \$3.50.

1ste, 2det og 3dje Bind i en Bog og med Guldsnit
 \$4.50.

Ekko fra Norden. En Samling af Fædrelandsfange
 og Følkesange, Festsange og Stemningsfange. Samlede
 af B. B. Gaagan. Ungd. Ven. 80 Sider. 75
 Cents.

Fram. Sangbog for Mandskor. Af John Dahle.
 Ungdommens Vens Forlag. 144 Sider. 75 Sange.
 75 Cents.